Remitida en el año 1755.

12425

[illegible] Medallas [illegible] para [illegible] de su [illegible] y [illegible] mecánicamente [illegible] dadas por [illegible] obedecían [illegible] mas [illegible] honestas literas. Ruor lia de qx.

Pedro Alarcon / D. Alarcon
J. Gron.

Dia 13. de Agosto se apoderaron los Ingleses de la Habana año 1762. La bloquearon desde el 7. de Junio. Toda su Esquadra se componia de 21000. Hombres comandados por el Almirante Pohoch gran guerrero

BIBLIOTECA
DEL
Colegio Mayor de Nuestra Señora
del Rosario
E04 N072 Ej.1

Proœmium.

DEL COLEGIO DE NRA. SRA. DEL ROSARIO

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Disp. 1ª
De exta, et nata dna scia.

Sect. 1ª
Stabilitur dna scia.

Scie varias et Philos patet accentiones, quas inpte omitto, et ex Theologis loquar de scia supna, quam certa de evidenti alicuius obti facit de eo qd pdmonstratos 5 ad qscita. In hac cum acceptione fide et Tlae ytur in Deo dari scia, ng Stea 146 dicit: tu Domine qui facis omnia scia, et salmo 146 sapientiae eius non est numerus, et salmo 138 tu Domine cognovisti omnia novissima et antiqua. Et Ecclesiastes 39: nec etiam occultum ab oculis eius, quam sententiam dat Ap. ad Rom. O altitudo divitiarum sapiae et scia Dei. quam scia non est creata, sed increata dna et supralis omnem totalem ipsae Creaturae. 2º ad Corinth. dicens, qa Dei nemo cognovit nisi spiritus Dei.

Ratione

et vtur hac scia Dei, ng Deus certe perfectissimo intelligendae eos pfeo spiritus simplex, et non scire et intelligere e pfeo simplicissimo. Deo intelligendae Dna scia. Dqa Deus quidem cognoscens creatas et intelligentes sed ipse intellectum. Patet ea, ng qqd pfectos spiritus simplicis reperit in eis pluralitate non reperit in ratione totali et adq ipsi: sed scire et intelligere in eis e pfeo: Quando reperit in Deo. 3 qa Deus providentissime cuncta ordinatae obta in momento non in mora, non concurso, dna dnio e ipsa systhemata sy uniformia in bonum et universae utilitatis ordinantur, sed pstantissima haec providea stare e neqr absq omni scia et notia.

His verbis quas sententias Thomas ex abstractionibus prius collegerunt in Deo duos scias; non est ait Angelus Thom. 1 p. q. 14 art. 1º in manifestas aliquid Dei e duo quibus cognoscitur: Ex hoc enim 1º. scilicet entitas

aliqua è cognoscibilia, qa immaterialia, sed Deus è summe immaterialis. Et è summe cognoscibilis. Illae probant hanc materialitatem à huiusmodi perfectionis et similitudinis: ac primum à huiusmodi pro ad cognoscendum. Et ab opposito hanc immaterialitatem à huiusmodi perfectionis et illarum contrariorum, ac primum à huiusmodi pro ad cognoscendum. Nat cum quasi animae è cum formis sui mundi è in mundi, sed materialitatem è in à huiusmodi aliquando pro ea similitudine perfectionem cognoscibilem, et necessaria materialitas à huiusmodi mundi perfectionem et similitudinem impedit: sed non ea cognoscibilem à similitudine perfectionem:

Amplius

si eius cognoscibilem à maioris immaterialem, et maioris et melioris è cognoscibilem ut videtur è in hoc lucubrat, et in Angelo lucubrat quia quo immaterialiori è eo maioris et melioris cognoscit sed Deus è summe immaterialis et è summe cognoscibilis. Nihil ergo, ex summa independentia quam habet Deus ab omni accidente dependit a subiecto cui inhaeret res ab aliquo aliquam et Deus nullo dependens, et ex nulla causa aliquo non accidens et entitas aliquo, et entitas ab ipsa est immaterialis. Nat hoc cum quasi materialem, habet dicitur et quasi aliquam sublime operationibus intellectualibus.

Thomistae dicunt efficacissime et demonstrationibus probare, sed non fallor falsitatem et inefficacitatem clare hospido qua si immaterialitas summum perfectionem non habet dicitur non recte procedit, non tamen si cognoscibilem: sed non excludunt ace non habet ex illa propter et immaterialitas in hoc non habet cognoscibilem. quia si dicas brutum suas quae cognoscere et excludere et non propter ex ma. Ve et fra lapidis non ex ma non propter hoc immaterialis sufficit ad hanc cognoscibilem. Primo quia Aristoteles et Thomistae omnes immaterialitatem inferunt maiorem in cognoscibilem et ab aequali quasi recedere tempt. sed Angelus supremus et infimus habent quasi immaterialitatem et habent quasi in cognoscibilem, qd hoc non admittitur.

Et probat Illmus Doctor 1. p. q. 3 d. 22 qe cept. amicissimus Sonet d. 1. dicit. 1. in dicunt immaterialitatem summam ex chaos rationis non habere in cognoscendo et in re et praedo. Sed haec qa fra plante excludit aliquas non habet esse aliquas fatis non è ma 1. et non recipit operamque ab aeterne extrinseco sed materiae:

sed non ideo è cognoscibilem; et immaterialitas in hoc non habet in cognoscibilem.

Alii vero haec

immaterialitas intellectum perfectam et habetis ac perfectam, quae nec immaterialitas et perfectam aliquam accipiunt. Sta Pa Silva de Meira sententia a Nicolao Stratmes 1 pro. Pdp. 1a s. 3a dicta. Falsum in hac necessitate Recte probavit et summe cognoscibilem qa è immaterialis non idem probare scilicet Dei et perfectae unius capitis Dei. Sed haec explicatio ut fibet Thomistis qui perfectas et totius immaterialitatis inferunt in cognoscibilem, ita ex illorum mente stat immaterialitas dicitur Dei è tanto qd è cognoscibilem, qd stye non phaeasis qui habent aliqui immaterialitatem seu perfectam qui habent in cognoscibilem, et ex ipsa haec immaterialitas non recte inferunt in cognoscibilem.

Et plura alia inferunt immaterialitatem ab Ptro Dc accipiunt perspicuitatem et quo recte procedit dicitur non omnis substantia spiritualis è cognoscibilem, sed Deus ut potest immaterialis è substantia spiritualis. Unit potest immaterialis è cognoscibilem. Ratio, tamen sententia dicit impossibile dicitur probari potest ea substantia spiritualis non cognoscibilem, et non intellectualem, qua subsistit angelus et unus tri posca atque adversus è substantia spiritualis; sed neutra illarum è cognoscibilem. Et 2° qa inter substantias materiales aliae sunt cognoscibiles, aliae vero non: et inter substantias spirituales aliae sunt cognoscibiles, aliae vero non. Nat ea, quasi materialitas substantiae, nec includit materiam, nec materiam excludit in cognoscibilem et spiritualitas substantiae nec materiam includit aut materiam excludit in cognoscibilem.

Oppo 1° substantia spiritualis ex omnia suo perfectae substantia materialis sed non miscetur in cognoscibilem in suo pertinent perfectam substantia materialis, et hoc ut potest cognoscibilem exercent perfectam substantiae spiritualis non cognoscibilem, et spiritualitas includit materiam in cognoscibilem. Ideo quia spiritualis ex omnia suo perfectae sunt materialis non ideo quia est spiritualis perfectae è quia est materialis, alias accidens spiritualis perfectae est substantia materialis. Unit haec non sunt perfectae, et ipsa nobilioris pars haec different perfectam ut in plurimum, ratio cernere ut.

Opp 2° ea substantia spiritualis est prius operationi sibi divinae et proportionale sed solae cognitione

sed non ideo è cognoscibilem; et immaterialitas in hoc non habet in cognoscibilem.

Alii vero haec

immaterialitas intellectum perfectam et habetis ac perfectam, quae nec immaterialitas et perfectam aliquam accipiunt. Sta Pa Silva de Meira sententia a Nicolao Stratmes 1 pro. Pdp. 1a s. 3a dicta. Falsum in hac necessitate Recte probavit et summe cognoscibilem qa è immaterialis non idem probare scilicet Dei et perfectae unius capitis Dei. Sed haec explicatio ut fibet Thomistis qui perfectas et totius immaterialitatis inferunt in cognoscibilem, ita ex illorum mente stat immaterialitas dicitur Dei è tanto qd è cognoscibilem, qd stye non phaeasis qui habent aliqui immaterialitatem seu perfectam qui habent in cognoscibilem, et ex ipsa haec immaterialitas non recte inferunt in cognoscibilem.

Et plura alia inferunt immaterialitatem ab Ptro Dc accipiunt perspicuitatem et quo recte procedit dicitur non omnis substantia spiritualis è cognoscibilem, sed Deus ut potest immaterialis è substantia spiritualis. Unit potest immaterialis è cognoscibilem. Ratio, tamen sententia dicit impossibile dicitur probari potest ea substantia spiritualis non cognoscibilem, et non intellectualem, qua subsistit angelus et unus tri posca atque adversus è substantia spiritualis; sed neutra illarum è cognoscibilem. Et 2° qa inter substantias materiales aliae sunt cognoscibiles, aliae vero non: et inter substantias spirituales aliae sunt cognoscibiles, aliae vero non. Nat ea, quasi materialitas substantiae, nec includit materiam, nec materiam excludit in cognoscibilem et spiritualitas substantiae nec materiam includit aut materiam excludit in cognoscibilem.

Oppo 1° substantia spiritualis ex omnia suo perfectae substantia materialis sed non miscetur in cognoscibilem in suo pertinent perfectam substantia materialis, et hoc ut potest cognoscibilem exercent perfectam substantiae spiritualis non cognoscibilem, et spiritualitas includit materiam in cognoscibilem. Ideo quia spiritualis ex omnia suo perfectae sunt materialis non ideo quia est spiritualis perfectae è quia est materialis, alias accidens spiritualis perfectae est substantia materialis. Unit haec non sunt perfectae, et ipsa nobilioris pars haec different perfectam ut in plurimum, ratio cernere ut.

Opp 2° ea substantia spiritualis est prius operationi sibi divinae et proportionale sed solae cognitione

operano dlbin, et ꝗ portionata nu spiritu. Qea substantia est cognoscibilis magis nro mis ng si entitas matis in cognoscibile e prius accidentis magis cognoscibilis distinctorum et qo illi licet et proportionet ea sub stantia spiritus non est prius alicuius accidentis cognoscibile ergo illud licet et proportionet.

Opp 3o magnitudo ꝗ pertinet ad cognoscibile et ibi inducit magnitudo dat vis cognoscibile. Ans silogis et galbt vis cognoscibile sive ng bnda ꝗ magnitudo et hoc est vis cognoscibile si vero loquit de pna intellectiva non cognoscit magnitudo ꝗ predicat vis intellectiva tn sic magnitudo si plura alia ꝗ poq illi ꝗ predicat vnde se lusa magnitudo haec alicuius ꝗ pertinet pt vis cognoscibile ut stingit insubstantia angeli, ꝗ a prio pnto secundum magnitudo ꝗ pertinet et excludit vis cognoscibile nulla et substantia illa chiepy e q 2a andt in Deo prius intelligendi ꝗ 1a questio delata et resolutio

Dicit

Tandetur in Deo prius intelligendum intellectum.

Questionis sensus declaratur et resolvitur.

Dicit pro intelligendi ac ing in dubitanda dari in Deo intellectum quod hic pertinentiam subsistentia intelligentia, in hem sude sing e a sto Remenii in so eo in Deo id qo intellexit sed a id qd intellexit sed id qo Deus intellexit e acno et id qd intellexit e intellectus, et in Deo dat intellectus qa vitus intelligendi. Hec tn vitus so vsedit prius pos lo ꝗ quod pna loqu pertinent capacitas, et in tempo nondum egredi id qd: quia et ea capacitas ut in phila dicebat ꝗ prie pna ns, tnqn pertinet dnotat vectus illius qa infert. Ter extet, et extere admittit in Deo pna intelligendi quod bene vdet Deus intellexit, et pt intelligere

Pro ratio

phica qz ꝗ prio dit pna ꝗ pertinet ad ax 2m ut potentiabile et ut receptibile: ergo qa pnno hoc pertinere pt in su phico et vectus, tso in su vitus et dicimus in substantia et ꝗ tiaq ond ovit vectus et ea capacitas intelligendi in Deo et pna plus qm loqu et ꝗ pertinet pos ad intellectum in su realiter phico,

tsalt in su vitus aut ꝗ tiaq tangn prius et pna illis?

Pro qo intuendum est quod ea quae in creatis repperimus ea so pnda eo in Deo qz in suo esse liter fruitur dicit ꝗ fecit se ipsum esse: unde ipsa qz ꝗ portant ꝗ ꝗ fecit aliqm qm dbea et mu dari posit Deo vtrum nunda sit. et haec qa Deus est summe perfectus, et nullo tinet tnse qod perfectus est, et nullo ase excluditur qd est perfectus ideo em scip in Deo admittimus, et diuis nomen, qa oblatus ꝗ perfectibus transitus, et conscientia cognoscit in cognoscit in subiect hoc fruitur dicit. Ex quo vides quod et vedere in Deo tiaq pq et prius ac illis est perfecte salbae: et na quod et est prius aeny naue, ac illud fit perfectum aliqm vtilitate.

1a sta admittit in Deo prius et ax 1m physicum et realis intelligendi. Sta Schotus qz exp sequi m quaestiones, et Arist. qtus ax 1m et realis admittit ex limitare intentionis. 2a sta nat pq physicum et realis vsedit tn pq vitus realis ad intellectum strenuus sta Albertus Mod. Ual. Ang. Amalric Albertus Brand, et alii. 3a sta qm modani sequi so admittit ax 1m ꝗ tiaq ex mo mu vitus di. 4a denq sta nat et aeny prius et ag tmu, ꝗ paratus ad intellectum so Deus aestimat vivere vita intellectiva et potissima sta post Exus 1m et Franco by 1a Henric Stan. Heneta Riba et Heria Sing Mon. dp. 4m in qua et attributis et Stanonda lib. 1m dp. 1m et Deo qaes loqui et intellectum esse et eos fruitur p mis. Dega

Dico 1o in Deo n dat pna t ax tmu physicum et realis tn intellectum. Ratio qa inter ax 1m et 2m physicum et realis intercedere et dto realis physica, sed inter intellectum et intellectum dtum n dat physica et realis dto: et nec pna t ax tmu physicum et realis. Sta abinuchiae vtus qa inter ax 1m et 2m vitus intercedit vitus dto et inter ax 1m et 2m realis dat dto realis ꝗ tiaq; et inter ax 1m et 2m physicum et reale intercedere et physica et realis dto.

Confirmatur fm 1m actum distinctum realis inter Patrem et filium et tso prius ꝗ deuptis et tri pluribus, sed admitta pna physica in indistinctum actum n ea prius ꝗ pluribus in actu designata. Est tso prius dari neqd absq realis oppositione et duae actus, sic tso pq physicum et ag tmu sta ne neqd absq ea duae realitatis. Sta et tso qa Eclg Patres in Scripturam

ipsam dicit beatis sua gratia dignas, ng ex Dionysio lib. 1° in Joann. cap. 2° ex hoc prio arguunt: nulla res patitur ea qd ab alio fuerit ab eo agere efficerit in disgreat.

Dico 2°: ly tta intellectus naturae cum sine entis in dat in Deo ag bmg seu prij visa intellig endi. Ubi 1° hic vna ex ly Jd 2y visis dari de visis dio: sd inta intity et intellectus, seu natura sive vna en ly in dat do visis; Dnc prij visae. Mais respondent omne plaui ex eo quia pata Dina visibus dicuntur ag in disgreat in o ab parte rei ita ag dicitur accidunt sd intity, et intellectus dina in disgreat in o, ex d illis nulla accipit rationem sd visa. Ergo in disgreat visibus.

Probat 2° rdio: ipsum visibus admittit in Deo sine de analogo parte et manere illis qd in fu extra in Deo; sd nulla pfectio in fu reperitur in Deo in postua et pati ipsum prius et ag ly visibus: Ergo in dat in Deo prius in le intellectus. Mas vlet 1°, ng alius in ly Deo adunio poet prius visae expti et durandi ancoine ens. Vlet 2°, qa si Deo inta ens et rectitudines admittit dio visibus qa in illis in fu dat aliqd p prius quam pri Dani dios Beatis: ecce ad ly in disgreat et Ro vere et Ro aphimangodere et Ro mang. Et ubi ipsum visibus recedat in Deo di in fu reperitur in Deo aliqd pfectij quam illis qd visibus recedit.

ng d aptat d nio qd ly prat d Deo mobily qd e prius in dios Beatis

Nunc pbo min: pea pbro seu ag in pbrio et Beatis non potest dicy beatis dio, ly hoc praeditis, qa pfectis ag Jd, ly hoc p participationem, et multis pfectionis numerantur cum in illis aparet posit pfectiones Beatis, ly hoc non ea, qd in illis fuit et esse; sd non non in fu reperitur in intellectus ut recedant visibus; Ergo in Deo visibus in fu aliqd pfectis p prius pag et ag bmg pfectis et Beatis, neqd dari ag bmg visibus.

Ergo vides ad pongendum in Deo ipsum visibus non sufficere qualitates ag vales: alias ly Deus Beatis dicitur patitur ignorat positum Deo qualitates ipsum ea ratione tribuere addito

tio visibus. Unde enim non sufficit ad visibus dicendum intity mag prius visibus intellectus, qd in Deo reperitur intellectus non qd et ita o, sd non sufficit qd reperitur esse ita qd et ita o, ut recedat in Deo prius visibus esse. Mat 2° fins, qd sit ad tiam visibus ly regnum Beatis capacitas infinitae entis pfectionis ad radicem, qd e p prius mang dios Beatis; et sit ad tiam entis in ly regnum Beatis capacitas ad in denominandis qd e p prius mang Dens in d fectionibus, sic ad hoc prius visibus nam regnum in Deo p ly ab Q qd s p prius prius Beatis.

Dices ex 1° Arnobi: prius visibus visibus p hoc fin reperire in eo qd intity visibus dicitur ab intellectus ita se habet ad illy ut intellectus in p ducere si ab illa in disgreat, quae Beatis p hoc ipso obstet Beatis inpitus ex p dno so co di visibus. Contra 1°: intity dicitur in disgreat ab intellectus e p posite et chinicus; intity dicitur ita se habere ad intellectus ut illy in p ducat si ab illa in disgreat, et ita se habere ad intellectus ut illy p ducat si eos chinicus, sd tity id p ducitur e chinicus et prius visibus ad intellectus.

Contra 2° in Deo dat visibus in p ducitur intellectus ex suppae dios Beatis ab illa in dat? Si ly: Ex visibus et chinicus p hoc visibus qe dat ex hipotesi chinicus et destructiba p e visibus chinicus so visibus p ducitur in intellectus so dat in Deo ex hipotesi chinicus et destruit ly intellectus p intellectus ase inutilis. Ex visibus chinicus. Si ly: ita qd vna et innumeras voces illae ly in sabbat ipsum prius visibus.

Dico 3°: admitto dari visibus formali inta intity et intellectus dicitur adhuc et dat ag bmg et prius fa le p hoc. Hoc duo pentro dicuntur fin p hoc non suspicit fis ut admittat nom prius fide alterius, sd duo obiecta in disgreat in o fis ut recedat nom ea prius fide alterius; Ergo dicitur p hoc aliqd aliud regnum ad hoc prius fidei p hoc: sd illud aliud in e assignabile: Ergo dat prius fide p hoc.

Rebis 1° dari fis ut analogi reperiri in Deo intellectus omni ea bmg, ng intellectus dicitur ex nomine reperiri, se tn p hoc ad intellectus. Sd ya: intellectus ex nomine reperiri

eō p̃ prius ad intellectum, te intellectibus divinis, ly vispū a nobis te vispū
nobis eō ly. Si ly nō ē ad ly, qa nos possumus in unū fabricā ly vi
pere Dīnos Dei qm lectiga attributa divina, qm ideo Dīna ū tor p
hac dicō attributis. Si ly, et vispū intellectibus eō ly nō fit sō
unitū: nec cōm alia prōpriētas dari pt in obtis: sd nostra te
pacū in intellectibo divino. Et secluso fōdāmēto mū mīsyn dat
prius fūdāle p hac.

Rebis 2° fy ly eō qa intellectibus se hat ut qo et
intellecto, sē hat ut qo tanqm fūdā illi hāc mā adventis. Ita tn:
st in Deo vispū extra ut qd, et extra se hat hāc mā ut qo et tanqm
fūdā, sic vispū Deus intellēs ut qd, et intellecto se hens ut qo tan
qm fūdāmētum. sd id nō suffit ut possit Deū ad extra ū hāc mā prius
fūdāle esse, et ipsa extra ly; et nec suffit ut intellectibus ū hāc mā
prius, et ly fm intellecto. ng ea diversitas vispīdi potest dari ut qd
et ut qo sō infert pōs loqū ut ē patet qd tū ē.

Rebis 3° fy ly eō qa in
tellectibus p̃ se vispū correspondet intellectibo creato qd ē prius fūda
te et intellecto p̃ se vispū correspondet intellectū create qa ē ag 2 illig.
Ad: intellectibus et intellectus divinus correspondere sub illis expressibus
intellectibo et intellectū create nō ē fy ly ut admittat in Deo ag ly
et 2 p hac. Q. Quia tūs si intellectibus creatus ē prius fūdāle et
ag ly intellectū, sic et ē subtus receptibus illig et si ma intellectū ē
ag 2 intellectibus, sic et ē accidens, et sape in rōnēs: sd ea corres
pondentia nō suffit ut Deus dicat p hac subtus receptibus et intellec
dicat accidens rōnēs p hac. Et nec suffit ut intellectibus dicat
prius fūdāle p hac. Cōs alterū hāc ē qa correspondentia Deō
ē ut in dicto pōto et mūnere p̃ et fūs qmnīs Deō ad prius fūdāle

Rebis 4° nos cognōscere Deus intellēs esse instan
intellectūs creati qd dē ag ly ē 2 ly, ēt q suffire ut adstruat in Deo
prius p hac. Sed: qa nos vispīmus Deus esse instan Sōis et An
gelus instan Subsōis, qm ideo possumus Deo et Angelo
tribuere p hac. Ubi nota, qd sī aliud ē Deus instan Sōis esse, et aliud
esse Deus ē Sōis, sic aliud ē vispere intellectibus divinis instan ag tmū et
aliud esse ē ag ly. Illud ēm verum ē qa p̃ se dicunt nos tribuī spēbus Sōis
et ag tmū creati ad cognōscēdū Deus esse et intellectibus divinis: h nōn vlmus
ly ē, qa sola fīdēs ē mū intēs acceptō esse pt Deus ē Sōis, et intellec
tibus divinis ē ag ly. Sectio 2ª solvunt argumenta.

Sect. 2ª
Solvuntur argumenta.

Ad 1° ad ly: ut hac in Patre Etno dat ē esse
p̃ria pōā physica generativa, sd hēc pōā ū distinctū ab actuali generatione
et dicitur vere pōā physice ū ē dicō realis. Et realis dicō intēs ab intellectu
nō admittit pt pōā physica illō. Confirm 1° in qolibet supposito operante cōm
qo dat operātō dat pōā ad operandū, sd Deus physice et ū intellectū; et in Deo
dat pōā physica et realis ad intellēs. Ad 2° intellēs divinū ē ag 2, et nō fūs ex
ercitū intellīgēdi: et suppōnit pōā qa se ū fūs exercit et intellēs: sd talis pōā est
physica et realis: et in Deo dat pōā physica et realis intellīgēdi.

Rēs ad mōtum in Pa
tre Etno ū dari pōā physica aeternam actiū, ly hēc ū idēptificat ex 1°, et sō
dari hāc aeternam pōā ē qa a Patre ū distinct, et idēptificat ex filio. Ad 3°
fūdāt, nō mag insu intento, ly potēs operāmo ū ē ū dicta aptō 1° prius
et physice extra, ū ideo ē prius physice et realē operātis, ut dicere ē in extra
Deū. Ad 4° fūdāt dicō intellēs divinū esse exercitū nōbis primus, et ē ag 2
intellīgēdi ū q 1° prius ag 2 physicis, de cuius prius pōtō ē realis dicō et esse
tio ānō prio; sd sō prius ag tmū. Ergo vides sō ag 1° et 2° physicis et ea
fs dicere oppōsitū et dicī realis ū sō ag 1° et 2° loqui.

Ad 2° ad intellēctū en
te creato et divino pōnēdū hāc unitēca intellīgibilis, sd illa hāc, ita ē p̃ria
intellīgibilis creati ut ū vēniat intellectū create: et in Deo dat hāc intellīgi
bilis, qa ita p̃ria ē intellīgibilis creati, ut ū vēniat intellectū create: sd hāc
hāc ē pōā physica loqua intellīgēdi: et ē pōā physica. Ad 1° intellectū

creata retinet ex pfecto intellectus: Qua intellectio divina retineat
pfecto intellectus actionem de suo intelligibili repugnans intellectui create: et
quod repugnet intellectui create patet quia est actus physicus et quasi sua actio ad terminum:
Qua in Deo dat quasi sua actio ad terminum et perfectum. Patet 2° in Deo dato in sua
intellectio se quasi active et receptive tenet; Qua dari potest in potentia intellectibilis esse
vere in activa et receptiva intellectus.

Ad in libros et ad dist. 3 q. 2°
Istud tamen videntur intelligere, quia Deus potest in dicere in
suo esse finali tamen aliquem posse et perfectum: ea potest in dicere in Deo in dicere
primum finali, hoc admisso in dicere unum aliquid semper et primo tenet: quare
sua unione a videntur intelligere posse aliquid posse primo indagando
et quaerendo primum locum scilicet. Ad 13 patet discursus magis intellectui
pertinere ex 2 primum repugnat sua actio terminum physicum, sed magis intellectui
pertinere ex parte primum repugnat sua actio terminum tantum, non magis. Ad 2 non cognoscit
ex tota sua intellectus salvando in ex parte finali, et repugnantiae primum
obiectum, quia 2 primum ad repetitum in Deo aliquid receptione et correctione physica;
et sic sua pertinet et primum in suo esse finali positum esse et actum, et sic
ipsum aliquid, quia duo enim ad Dei et repetitum non valerent, nec astonari
potest sua pertinet.

Ut tradita 1m clare intellectum obscurandum et nare in
Deo cum 1 et 2 intelligibili in ea Deo nare tenet entitatem et intellectum tenet,
ing quod unice intendimus et entitatem dicimus nec primum physicum et tenere intellectus
ing ad tale primum sed quod non sufficit dari tenere entitatem, sed oportet tenere quod in
ipsum primum ad intellectum tamquam ad suum quasi physicum et tenere esse
dicit ascio primo.

Ad 5 ita 2 illud intuitus et intellectus creatus nomen tantum et
et 2 tenet entitatem et intellectus divinum nomen tantum et et 2 unitatem. Hoc ea
publicata divina quia equalem tenet in distinctis et unitatem divina
quia equalem tenet unum et 2 tenet et unitatem et 2. Confusum in Deo dat in
sed unum perfectum obiectum quae entitatem, et dat ex primo finalis obiectum quae intellectio
et hoc finalis et 2 et 2 unitatem: Qua tradunt in Deo. Hoc nunc 1° quia haec

finalis equalem non sumptibus in tantum et primum et perfectum obiectum 2° quia intellectio
divina aliquid exprimit obiectum Qua dicit 1 et 2 et 2 unitatem ad illum: Qua ceteri non et 1 et
et 2 unitatem.

Consequenter non et 2 discursus unus primus finalis finalis divina quia equalem tenet
et 1 unitatem distinctis in numero primo distinctis tenet et unitatem distinctam, non unum, finalis quia
aliquantulum equalem non unum, alias esset non posset dicere intellectum et unitatem
unitatem accidens, et entitatem et unitatem subiectum, et subiectum et accidens aliquantulum equalem et.
Ad primum 1m non magis: ad quam 1 et 2 et 2 finalis finalis finalis et unitatem non
sumptibus in tantum et primum et repetitum obiectum, et 1 et 2 non magis
magis et 1 et 2 et 1 tenet et 1 et 2 et 1 et 2 et 2 et 2

[illegible] intellectus [illegible] gradum; et distinctum virtutum. Et hoc [illegible] tum, et [illegible] virtus. Quod cum sit, quia entitas omnis ubique in ut intellectus. Et ita by gradus intellectus, non potest. Deus dicit ait: intellectus [illegible] intellectus non entitas et distinctum diversa virtus et unum [illegible] primo virtute et [illegible] in ut distinguunt absque [illegible] nisi [illegible] tempus [illegible] et distinguitur [illegible] potentia [illegible] primo virtus et intellectus primo virtus et eorum seu virtus [illegible] prede [illegible] entitas et intellectus, quia intellectus [illegible] virtus quin intellectus [illegible] intellectus et intellectus virtus [illegible] ad [illegible] virtus non suppositum entitas et in [illegible] Ad 3. dicit quod [illegible] entitas non sic non [illegible] intellectus et [illegible] entitas dicit et potest [illegible] intellectus et [illegible] virtus.

Ad 6. in intellectu divina [illegible] et [illegible] non sed [illegible] [illegible] virtus aut [illegible] primo virtus. Prot. mag. ex 6. [illegible] dicitur quia in [illegible] et duas [illegible] et duas [illegible] et duas [illegible] [illegible] [illegible]

Nego ergo antecedens, quia ut intellectus denominetur ab intelligibili de immaterialitate ejus ante probatum est realem esse ens, et habere esse realem adaptatum ipsi; hoc autem modo ut potest effectum Deo repugnat. Et ratio eadem est, quia esse Dei et ejus essentiae sunt idem realiter, quae cum intellectus Dei et ejus essentia sint idem realiter, non potest esse quod essentia Dei et esse ejus

Dicendum magis mouet: Sit repugnans quod sic repugnat dari ex parte obiecti, idem magis, dari ex parte rei, non magis, quia hoc modo omnia omnibus simpliciter repugnantibus obiectis. Et quia certum est dari certum cognoscibile, certum dicit esse intra divina posse dari duplex modus; at cognoscere res sicut Ens et Res dicunt tribuere alicui aliquid, sicut aliquid illud non prius in se habuit, et quia cognoscere eorum veritas et essentiae non repugnat ideo admittunt negat ad bonum et potest esse. Ad 3 speciem non est; quia beata divina qua praegnet habet in distinctis eo ipso aperiunt definitive divina, ne distinctus ex parte cognoscentis sed illa sed divina, et ut possunt adeo Ens et Res non tribuunt Deo aliquid, sed prius illo quod magis erant ad usum prius.

Ad 2 dicendum autem equivalet primo intelligibile intellectui quo ad primum esse intelligibile, et ex primo dicitur idem autem quo ad secundum prius prius et tertio non est. Ergo ad 3 dicendum magis veritas intellectus ut quod haec sicut physicus et realis et ab bonum idem modo haec intelligibilia ut quod primae, non magis, et dicendum magis, hoc veritas repugnant in Deo 2 propriae quod est et quasi accidentis quia increatus et ab bonum idem modo 2 propriae et speciem non minus, alias sed propriae ab bonum increatus sed dicunt in intellectibus ut quod in Deo. Ad intellectibus ut quod admittitur ab bonum realis, non sicut dari distinctus sed distinctus. S. 3 aliqua ad argumentum pertinentia ex predictis.

Sect. 3

Aliqua ad aeum 1 my pertinentia expendens

Nec ab bonum increatus in se dicunt substantiae quae dicuntur physicae huius et species, quia sicut sunt ab bonum aptus ad primum intellectus, et quia dubitatur quod concedit esse primae qualitatis, et distinctus realis a subito. Quasi Deo credit huius et species? Et quia in Deo in dari primum ab bonum physicus et realis solus distinct exist quae difficultas sed credit de speciebus et transitibus quatenus distinct primum primum ad intelligibilia quae haec non discedit a substantia intellectiva.

Dico 1 in Deo non dari quia substantia distincta intellectiva Dei. Conclusio est

et quia non credit primum intelligibile non distinct sed ab non ut in hac divina dari, et in Deo admittunt non et quae intellectiva sed distinct a non divina. 2 quia in creatis ad magis ea dicunt adduc repugnant in Deo, nisi theo non indicet quae proxima distinct, quae esse et insuffis adintellegi, sed non divina ad haec non in singulare, esse non et perfecta et insuffis adintellegi, sed plenissime sufficientissima, et non indicet quae proxima haec non distinct et partita.

Dico 2, nec in Deo admittunt haec species ipse intelligibilis. Haec quia certum est primum speciem ipsam quae et haec obiectum effective concedere adintellegi, sed non bonum repugnant quia in Deo Qui intellectus. Et Alia stat quia intellectus divina et sed productus et intelligibilis esse et plenissime et sufficientis ora cognoscere, et non primum speciem repugnant in Deo.

Dico 3 nec in Deo admittunt ut bonum. Conclusio stat ex primo obiectum bonum intelligibile sicut non esse intelligibile: sed in Deo non dari species et nec bonum. Nec insup quia bonum adstruit ut intelligibile conatus producere intellegi omnibus magis conatus producere. sed intellectus non est productus et magis conatus dicunt non concedit esse in Deo. Et admittunt non et bonum intellectus. Si et legamus non quia sic primum quae bonum intelligibile in hac argumentum repugnandum et non bonum dicunt admittunt et sicut et elevet quia ad ipsum indubitatus et propriae nostrae, sed nulla intellectus divina bonum concedere quia in Deo.

Dico 4 nec in Deo admittunt haec memoria habitualis longo. Probatur quia memoria magis dicit quia intellectus quae ex sua obiectum primum quia non ipsum. Sed in Deo non dari vera quae plurium intellectus et dicunt haec et multi obiectum dicunt quia et sua ipsius ora dicunt intuendi quae et sua concepta.

Quaestio 2 propriae speciei ipsae et primum compositus obiectum adintelligibilis: sed non primum dicunt et propriae dari in Deo. Distinguo species. Nemo quia prima compositus ex parte obiecti, et compositus ad intellectus ex parte obiecti tamen omnis intellectus, et compositus bonum ex parte obiecti ut ex intellectus insuffis. Sed nectam compositus repugnant quia in intellectus divina: Et Non 1 quia in Deo non dari quia propriae adintellegi divina; Non 2 quia compositus Deo non est intellectus

[illegible] in se intrinseco obiectum adequatum Dei perfectissime congruens.

Obj. 2. Quia in sentit [illegible] plures spiritus spiritus [illegible] ad [illegible] ipsos quia [illegible] Deo [illegible] [illegible] [illegible]

posset ex diversis albis fieri ea inæquales incertitudine de ordine. Pro banda de relatio, qa Deus cum ab eo cognovit summa certitudine de ordine et de æqualis. Prot ergo qa si summo tabula in alio genere si dum ab eo cognovit æqualia. Ans stat qa Deus cognovit ab eo ut certitudine de ordine posti de summa.

Ad 4 proprietas æqualitas inspicuo. Certe si loquamur de sui facultate obliva, certe ea intellectus divinus ea æqualis species, et ea est in ipso: Dicit qd nihil loquamur in hac sui nec æqualis, nec inæqualis in species intellectus divinus qa in aliquis liceret realis distinctio extremorum inter qa dicit hanc æqualitas. Unde supposita illa realis unus intellectus ab alius extremis ergo ex angelis intellectus divinus et equa species facta ne alia? Prop

Suppono ex hac hypothesi de ratio intellectus divinus dicere duplicis species realis alias phantasticis explicitis alias. Concepti explicitis ea de species et alias ad exprimit. Species autem qa ex indistincta de explicito, et infinitas Deus sui ipsos per eadem ratione. qa ratio dicendi ea ad cognoscendas divinas ea æqualis species. Prot 1° qa si summa tabula in alio genere si in eodem genere æqualia: sic ideo cognoscunt divina et summa incognita species: Ergo et æquales in species.

Prot 2° qa ibi cognoscunt divina ex infinitas Deus sui ipsos ab alia cognitione divina: et hoc nunquam infinitus distinct per species divinas intellectus: Ergo æqualis species ex illis. Ans stat qa Deus infinitas specialiter diversum et qualitive intellectus divina. 2° qa non est fundamentum disjunctum in realis infinitis ab intellectione divina. Phi ergo, si in pria eminentialis vase virtutis productis aliquit equalis species cum causis simplicis ex tria conceptus, et si eminentia formalis vase virtutis realis aliquit et equalis species cum causis simplicis. Patet ergo qa hic modo si intendit species infinitis loge species est qa simplicitate ratione virtutis productis. Sic qa hic modo simpli facit, ut a una intellectione ipsis in negari ab alterius intellectionis: et sufficit ad equalitas illay.

Ad 5 proprietas est

utilitas sicut species equa disjuncta et duplex utilitas: alia enim est logica et inspicia qa existit in cognitione plura instar unus attingente, qa utilitas omnium

dicat imo species futuras Deo sibi esse negat, alia est utilitas extensiva ex parte dei et sicut in eo qd cognito attingit ea ba, qua utilitas certissime sibi venit sicut dicit, cum Deus ea sciat, ne aliqd ignoraret ps.

Sed dio 2° agitur de immutabilitate divina scientiæ

Dupua dicunt sicut proprietas est immutabilitas qa tam certum est Deo sibi esse, quam explicatio difficile, qa potest Deo sibi esse et qa varias et diversas quæstiones ad illos tractus pertinentes attingit, ne falsa in alienis cogere et mittere videat in scienti dabo qua et difficultate agendi et qa nostro sufficit instituto.

Certum est esse ad

immutabilis est Deus in suis actibus ut nec aliquos amittere, nec in se novos adventere qa in solum quoad entitatem suis, sed et qa ad denominationes et ita est. Probat cum Sto in 1° dist. 39 et Sto. Th. hic art. 5 et scia qa ad entitatem ag est in ipso Deo: et stas qa est in ipso Deo non et intuitione incipere nec in desinere declinere ergo scia Dei qa ad entitatem ag est sic immutabilis.

Probat scia divina qa ad entitatem ag

Certum est de nominationes sicut dicunt alii et nati; alii sunt gentes et illis et qa banda venit sicut fio. Sed nati dicunt sicut est in ipso Deo illa mensura cognoscit. Sed ergo, qa Deus ut potest infinite cognoscit ergo est ab eterno cognovere qdd est vere cognoscit, alias posset Deus aliqd ignorare. Sed ans dicunt nati sicut dicunt et est qa Deus et est habitus realis et tunc est vere cognoscit ab eterno cum Deus ab eterno existat et cum ita sit habitus et

Probat

etiam et cognitione tracta ad dicunt et in eos. Extentia Adami in tempore qa semper est ab eterno est vere cognoscitur et Deus semper est ab eterno illa cognoscit et Deus semper est ab eterno illa cognoscit. Sed quia est ne quidem dicunt est cognoscit per cognitionem vere Deus illud dicit cognoscit. Sed ans extentia actualis et habet Adamo ab eterno fuit futura dicunt esse ne ut extentia ab eterno et futura nati est ad esse illius causis sunt ab eterno et ad existentiam quod dicunt est delinde extinct: et extentia et in tempore habet dicunt est ab eterno

cognoscibilis a Deo.

Denique elapso tempore futuri manet in Deo actualis denominatio cognoscibilis extentia quoad temporis; et in tempore non amittit Deus denominationem cognoscibilis. Sed ans Deus actualiter et denominative cognoscere existentia obiectum actualiter, et denominative cognoscere extentia obiectum cum ea duratione et correspondentia quam habuit in tempore: et elapso tempore futuri Deus actualiter cognovit extentia obiectum cum ea correspondentia et duratione quam habuit in tempore: et elapso tempore futuri manet in Deo actualis denominatio cognoscibilis extentia temporalis obiectum.

Ergo ad immutabilitatem Dei satis sufficiunt, si ex plicata aliquatenus maneant decreta et scientia Dei denominationes. Sed quia summae difficultates circa hanc doctrinam tractatur, aliqua adnotatione dignum videbitur esse. Primo difficultas, quia denominationes scientiae et libertatis Dei adeo intrinsecae et ipso idem sunt, tamen videntur Deum velle aliquid cognoscere aliquando et aliquid ab eternitate decreuisse. Ergo tria cognoscit abinuicem. Ergo in specie extra se. Ergo stipulationem aliquid aliquid dicitur extrinsecus. Et denominationes speciales admittendas esse in Deo. Illud aliquid adeo dicitur, quod velut cognoscere et decreuisse pertinet ad eternum. Secundo dicunt. Ergo difficultates pertinent ad scientiam et indefectibilitatem et necessitatem et immutabilitatem, ut denominationes sumendas sint per Deum dicere.

Quod ad hanc tertiam Auctores ad tria capitula reducunt. Primum est eorum, quod ad obiectum creata pertinent tamquam ad particulares distinctiones denominationes, et aliquid modo dicta, aut tamquam relationes nominis tertium est eorum, quod quidem ejusdem denominationes modos in Deo admittit, quae sunt ipsam entitatem, nec distinctas ipsam, sed tamen ejusdem, vnum ens, sed tamen denominationem appellant. Tertium est eorum, qui distinctas denominationes Deo adscribunt intrinsecas admittit, et quidem virtualiter aliquas tamquam alias et eas ponunt.

Dico 1° denominationes in Deo distinctae, neque distinctae in realitate extrinseca creata, quae sint mere: Ratio est quia ut etiamsi neque distinctae ab eo in ipso diuinum quidem aliquid ipsum, sed denominationes intellectus distinctae, et in Deo etiam: et neque

in eo denominationes distinctae, aliquid ipsum: sed de ipsa extra Deum id potest esse ipsum, et illa denominationes distinctae aliquid extra Deum. Quia in Deo dicitur esse media mens, ut praescientia et praedestinatio et praefinitio. Et quia denominationes Deo ab eo intellectus intelligens distinctae praesciens futura, sed illae sunt dicitur in Deo independentes ab eo creata suppositum extra Deum: et denominationes dicitur distinctae independentes ab eo extra Deum.

Dico 2° si les denominationes illae neque sunt distinctae pluralitatem diminutae et entis modus. Ratio est quia id quod vere et proprie nomen pertinet ipsum esse ipsum ens, si plus dicitur virtualiter et ipsum est; sed illis modis et diminutis entibus vere et proprie nomen pertinet pluralitas et diminutio esse et proprie entia et esse extra et denominant Deum. Et illi modi et gradus distinctae non aliquo dicuntur ita sit, et ad aliquid eum denominant. Ergo et ens est, et quomodo potest a Deo accipiat illud quale ens? eorum ipso accipit. Et, quia quomodo esse potest vilior et eo magis distinctus perfectissimus si pae nere sua perfectio independentes ab illo. Sed entia illa diminuta ad perfectio Dei tamquam maenere esse et infimi modi et Deus perfectissimus dicitur.

Dico 3° denominationes distinctae intellectibiles Dei adscribuntur et ipso in idem aliquid dicitur ab denominationes illae amantis. Prot. nunc hoc n. 1° Ratio Ergo ab 30 meth. s. 7. has denominationes cognoscere Deo inuenire, non necessario esse diuinae et ab eorum esse existentiam, quibus tamquam non ipsis modis illis esse in vellent, sed denominationes illas distinctae esse et Deo intrinsecae absque ulla vilitate indistinctae et magis concentrantur esse et essentiae diuinae et ab esse ipsum diuinum: Et nondum illas distinctae illorum.

Confirmat: quia quo Deo denominationes et distinctae sunt esse et vellis et ag quae denominationes et distinctae non vinces; sed Deus nequaquam eas vinces et aliquid esse et vilitas dicitur: denominationes et distinctae eas esse et vellis et aliquidam esse et vilitas dicitur. Illae vellet dicitur admittere Deo ipsum esse et esse et vellis et esse et distinctae diuinae et efficiunt primum repugnant.

Ergo sit Deus eadem simplicissimus ens et vilitas indistinctae, denominationes et relationes quae vult et nolle et quae non vult sine ea

mario sive hinc delet. Et hac ratione quia ante Deum et infinitum est se innovare et gratis, ad innovare amoris: ergo infinitum in primis per se et tum, et primum et principium: Quare ille verissime et splendissime enthusiasmus quem mihi hic insinuasse ac ob oculos ostendisse in mihi de capacitate obiectum, et pillum ut Deus se ipsum et eius creata amat, se ipsum mario, creata vero hinc, sed sine, alia sua media Deum quia quo se ipsum amat vult et obiecta creata quia aliquid divinum adhaerea.

Excellentia et bonitas divina et hanc dimensionem mirabile stat in eo quod ut et totum Deitatis stat in Deo et ipse Deus, in mente ipsum quasi actus esse fruitus et ipsum quod in ordine ad obiecta creata, et in plenissima potestate et sufficientia Dei et pillum ut hinc intelligere in obiecta creata et ut tendit in illa diuine amat eius, nec idem plus habet quam si illas non amaret.

Quod cum increatus et sui et esse fruitus illius explicamus divinum et omnipotentiam non pertinet in Deo ut increatus neque fuit ante in subito quia illi conferat totum esse fruitus hinc quod neque ante creata intellectus concedit quia obiectum per fruitus eius amet obiectum, nec eo impedito et immagine obiectus pillum videre intelligere in obiectum ad quod terminat quia ut mario ipsum dicit totum sui esse fruitus: at et ille dicimus ut in sui pari ipsum et ut actuans divinum et ut: sed ut praesumus totum per potius et perfectius expressum divinum non attingit obiecta creata ut plenissima facultate amandi, et in amando, quia ratione et in ordine divine aliquid addit ad illas denominationes adiacentia.

Et insuper notanda differentia inter ipsum et ipsum creatum ut ipsum creatum non sua ordinat ad obiectum ut ipsum et ideo neque totus ut in ente quia illum imitatur et fecit indotum, ac quod neque in ente quia illum dicit: at et ille dicimus in amit sed ab obiectis creatis nec in sua obiectum totum habitudinem ad illa, sed omnipotentissime et absolutissime non illo attingit quia Deus illa sunt: et ideo et ipse illud totum suum entium sui in Deo et attingit mario obiecta creata, et ut illa hinc attingit necesse non illi aliquid addere, sed ipse et illo eorum et hinc amando et se determinando. Quod potest ille dicimus attingit obiecta creata addit pillum laus

in qua Deus instinct ad ipsum et pillum laus; sed quia Deus non addit pillum aliquam et habitudine et eminentiam non attingat obiectum: quamvis non explicare in positione in et pillum seu et laus.

Doctrina haec sparsa non bonitas divina et creatae: non bonitas creatae et potentia primum et totum productivum et receptivum; bonitas et divina et primum et principium. Ergo dicit quod bonitas creatae est et physice activa non amet obiectum indicat potius et ut se active dicit adhuc est indicat alio dicente active sed ipsum active commodat suum et ad hanc et principium et: bonitas et divina est summa activitas, indicat alio virtus dicente et quasi activante ut se flectat (ut ita dicam) ad hi obiectum potius, sed per se ipsum idem stat.

Ceterum quia bonitas creatae et potentia in non indicat aliquo habito primum et ad quo se extinet, et quo fit amet obiectum volitus antecedit non est et ut principium non indicat aliquo quo dicunt et quo amet obiectum: sed ea mineria per se ipsum stat. Cum illa alia ne in impetu Dei pleno, quo inde habere et quod ad actualitas et dicunt amplai manu, ut si ad et actualitas et dicunt aliud aventi nomen est, et in se non habet illud aliud in se non habet infinitum et ut et pleno et linea amoris.

Ergo inferat: amor Dei altior trium bonum ab omne creato: ut amor creatae libera quia ad eo non quia ad minor: et libera quia ad eo quia ex vi sui et unio, ut potest non habere ea non et libera quia ad minor, quia est quibus integritas lex ut et amor et illo neque tenuit ad Dei et eo amor et ille. at et amor Dei libera cum eius non et libera quia ad eo, sed et quia ad amorem, ut et integritas dicunt et pleno amoris et in ipse Deus non habet indigo ut et identitate, sed non habet indifferentia ut tenet ad eius illas amando, et in amando.

Inferat 2° hinc eminentissimum mysterium divinum ab et perfectissimum et ut et hic et illa complectit et videri omnis hominis et sicut et in pio. Sic enim obtinet salutem in Deo haec bonitas nullis dari mineris, et se sinete et Deitatis et denique, sed actuale et divisissima laus in ipso mine et unitas, quia et in et mono intelligere voluntas divina indissolubiliter creatae et in 2° sicuti intellectus et ut

tionem ad completum obiectum in nullam mutationem ipsum qua non tribuitur
additio voti divini, sed solum additio finis finalis quemadmodum ipsum finem vitae, ex quo
resultant duo modi ad tale obiectum.

Et sic de diligendi vim obtinere solum quomodo
existere dicimus solum potentialiter aliquid, sed quidem Deum prae omnibus et super
omnia obiectum; illud quidem non dicat ipsum actum, ipsum, sed solum plenissimum sufficientem
et indifferentem ut emanationem non terminet in tendit ad hoc obiectum: quod
in veritatem sua solum negat; nisi dotes divinae quae ut hominis virtutis
simpliciter ad ipsum et divinum finem: et divinae ad illa ipsum ipsum bilis
et efficiendo? Sed non facile explicat indifferentia ut virtutis ut virtutis
ipsum addat. Sed quia facienter obscurata quae dicimus de
divinis.

Optime et solum et ex illo dicendi vim dico et ponit divinum ut quia
secundum veritatem et divinae obtinere ipsum non dicit, quia ipsum non sine illa virtutis
additione tendit ad veram obtinere, et sicut et obtinere sed dicunt quod cum tendit ad hoc
ut obtinet existat dicit amor et voluntas obtinere, quod tendit ad non et obtinere dicit nullum et
de obtinere. Ad vim actionis sunt virtutes non et veram et veritatis veritatem et opponit
ipsum ipsum et veritatem veritatis divinae quia si tendit ad ipsum ipsum ipsum non
et in Deo si in ipsum non nisi nullus esset, sed loco illius haeres ipsum dicit praedictum
et divinum in ipsum ipsum: et negat et illas duas tendentes, et ipsum duas
intellectus et veritatem opponit et varias et opponit in nobis existens agendi et in ea
hoc in quibus illa ipsum corporalia excludunt a sede divina, et cum quo
virtutes motus tendentes in hoc varios, sed Deo tribuere indignum est.

Sunt ea et idem sic non tempus et et non divina in
veritates motus, quae existunt ipsum non et respectant nunquam. Dicit ex ipsum
et existere et divinum et quod accidit illa et divina et existit; non et
ordinem illum nunquam nondum et et non stabile et invariabile differentia et quod
hoc est in sed divina respectantur et quae non respectantur divinum et quod
non Deum sine ipsum et obiectum et quantum, et ut divina sed addunt non
quia Deum ipsum, et non et divinum et quae non ipsum et
et non impedit ut sed ipsum et et illo addito ordinem fallibilem respectant, et

propter non Deum et respectabilem.

Ex his ordine certo ostendit Deum in cognoscendo et diligendo
immutabilem esse ut nullus scipsum et sollemnis divinae hat in tempore quae ab aeterno
inhaerent, et in eodem non sed et amorem, immutabilitas explicet: non fuscie esse
illa, quod sed et Deum ad potest infinito innocentiae cognoscendo necessitatem Deo et
contrarie ab aeterno quod cognoscere et; sed et obiectum insuper et quae et obiectum
tale divinum et cognoscere: et nega Deum illud insuper cognoscere, cum illud cognoscere
et ab aeterno, unde et Deum aliquid insuper cognoscere nisi et Deum cognoscere aliquem
sed et tale, et ut ipse mutaret; quia Deum negat aliquid sed et nisi plenus sed et non
fuit obiectum; sed insuper et sed et et cognoscere et obiectum; et insuper aperiet tales sed et
illum quod quod insuper ab aeterno, et Deum ab aeterno et divinae cognoscere et Deum ab aeterno
dicit non cognoscere.

Nec dicit et ex parte variae obiectum et sed sed et mutare et habito posse
Deum et novum sed, et quia infinito praeter habito et quod unum et non intellectus
et tales et exercitio varium obiectum: sed Deum et novum sed et habito et sed et non
habuerunt et esse et Deum et cognoscere et: et propter et sed et varium obiectum, et et explicat non quod et
sed et et novum et et Deum et cognoscere et: et et et

decretis, et decretorum infecundi sint et physica multo inferiorem divina, et ea infertur
quod ut in divina animi instantia et judicio modo se agendi in suis decretis, qui ipsemet in minor repugnant Deo, quam physica motus.

Quod ergo sit ipse
facies mundus, quemadmodum physica non agnoscunt in Deo causam qua volo peccatum et
vetet mysterium ipse facit moralis Deo repugnans, et in id illud velit et ab eum
non agnoscunt multaque physica sint; ita et omni instantia agnoscunt. Prout et
dicunt sed, non sit possibile ut ipse Deus sibi non velit, et nolle obtineat sed tale an
Variarent propter et mye vellet, et postea illa nollet magna aut ipsa instantia
et judicio in ea varietas; exque et physica voluntatis finitudo et tempo
tas; et si quando non abrogaddito et diminuitur aliqua Deo non vellet postea nol
let illa obtineat, qui physicae motuaet est instans et judicio in suis decretis,
quae ex Deo dicit ab immutabili in suis decretis, id in ea physica motuum
ay quae moralis eorum ipsa ellio endue.

Dices 1° Deus ab aeterno cognovit
Christum ea posita, nec ex hac notitia manet decretum ex Christi; sed et ab aeterno cognovit
Deus Christum ea futuram: et cognitio et positio Christi unitae in Deo. Prout contra 1° cog
nitio affirmat positio Christi, 2° et ipsi futuram; sed ea posita et ea futuram et uni
tae, qui posita dit magis ex qua quod aliqua ipsorum nativo includit futuram; et unita
tur cognitio et positio Christi.

Itaque probatur ab aeterno fuisse et infuisse positio: fuisse
ut supposito, infuisse, ut ipsi, eo quod ab aeterno fuerit futuram. Deo in posita duplicem
rationem 1° quae posita, et in hac et pecunia qui repugnant extere magna
ex extinctum sit, 2° posita summi physicae, quae sit significat secundum platonis ut
sine radice exist. Quae sit quae posita et futuram oppos radicis, in in posita phi
sicae et futuram: ny et obiectum non exist derivatur ea posita, et sed radice extere: in
de stabilis futuram ea cognovit illud Deus et mere posita, sed et posita physicae, aliqua
unitae cognitionis, nec mutuae aliqua ex ipsi obiectum.

Dices 2° Deus sit bonum mye cognos
di, mye extit peccatum Christi; sed ab aeterno in habuit illi mye cognosci: et illi admi
tit integrum. Ita et certum, quia mye extat peccatum Christi dat veritas in Deo cognoscitur et
quia illi cognovit. Prout nisi ab aeterno Deus mihi dicat mye extit peccatum Christi me fallit
et, et si Deus interea dicat ab aeterno mye extit peccatum Christi se ipsum fallit, sed quae
repugnat Deo, ad fallere, nec fallit, et neque ab aeterno illi mye cognosci debuit.

Disquo
mag in mye vellate ad instans quo extit peccatum ab mag, vellate ad id instans quo
extit cognitio, non mag, et mag sub eadem ratione, et eso anti physicis mag, quae ex com
mori acceptae parla mye extere gliata denotat peccatum eo tyc extere: cognitio
mag divina repugnantia peccatum mye extere, in repugnantia peccatum extere in ori mye
quae ipsa cognitio, sed so in instanti A Deo in quo extit peccatum, et Deo illud extere cognovit.

Instabis Deus in cognovit peccatum extere in quo extit
peccatum, sed peccatum mye in extit, sed cras illi et Deus in cognovit mye peccatum extere.
Equidem instantia qui disquo mag in cognovit peccatum extere in quo extit peccatum
appellante in quo supra cognoscitur in mag, appellante supra peccatum ab mag quo
Deus negat cognovere peccatum extere obiectum accessit, quae ex ipsi obiectum so cognovit peccatum extere
eo instantia extit: et ipsum in disquo quam in cognovit mye ex ipsi cognovit, non cog, mye
extere ex ipsi obiectum, ab cog; qua cognitio divina, in mo repugnandi ab ea ab oriuntur po
ni dicta, unde so ex ipsi obiectum pt ti mye in extere peccatum, et extere postea.

Dices 3° con
tempo ad veniunt dies cras tinum cognovit Deus peccatum ad futurum, ad venite et die
cras tino cognovit peccatum ut pns, et eo transacto ut preteritum, in et ad futurum: et ali
quas dificultates admittit, et aliquas integrum amittit divina cognitio. Nec mis qua ex cognitio
divina so ab ta ab oriuntur ex mo repugnandi in cognovit peccatum ut preteritum, et ut futurum
ny, sed ipsum ex ipsi obiectum cognovit peccatum eo preterit et futurum, qua non a cognoscere peccatum in
extere ante dies cras tinum extere die cras tino et eo transacto in extere, quae oriuntur et
ab aeterno cognovit Deus. quae ad cognitionem dicit aliquid eo pns preterit et futurum opus in et illud
cognitio sub his tris erit et fuit, qui in nobis ex ipsi facit vinculum, sed ipsi illud cogno
scere non ex plicatur, qui pertinet Deo ipsi trinitatis cognitione, et quae obiectum extra intendunt ut e.

Dices 4° ab aeterno fuit cognitio peccati ex ipsi in hoc
instanti, sed peccatum pt ab te in extere in hinstanti, qui productis facultate extat: et in hoc

instiq pt ab 1le non ê cognito à peccato, & ipsiq pt ingq pone dfine. Disgno igitur int
instiq pt ab 1le non ê alectno cognito à peccato ab eo, pt ab 1le non ê ingq pone nõ cog gati
dnotat cognoq aliquo existq prius cessare integpone qd nyqm stãque potuit: Ds
tnpt ab 1le non hunc alectno tale cognitq q a peccatq ab potuit non ê ingo supponõ Deq
n cognoscat peccatq id exists. Ergo fit qd si peccatq ipsa extinguõ Deq illud alectno
cognoscit, alias aliqd ignorabit, si v peccatq non sit extinctus, neqd Deq illud cognoscere
alias sic cognoscet eã qlnẽ. S. 3a tãq sciã sipliciãs tradit & a Deo rejecti sfles of

Sect. 3a

Divinae scie simplicitas tradit et a Deo rejecti sfles explicat.

Scãq dicq non coalescere ex actibus in distis extra distinq
e cq aes ag dim sit in idq cq Deo, & intuse: quae tota difficultas dissolvitur ad duos
scãlq, & finalq dinarq intellectq, hyc timentq, hq naturq. Quam difficultq ex
his qe superiorib nomo dedimq, diuae distinctq fale & resolvere qm difficile de
fendere, & qdq intellectq naturq sit id Deae mã ee distinctq ab intellectu sua operq
sq nõ ee, nq ea sit Deae mã distinctq qe apparet affirmare dicta; id intellectq naturq
& timentis apparet affirmare dicta. Qd sit Deae mã distinctq.

Circa diq vrisq cors
moq sta cq Sti Alvrez Suarez a Arr. Alldiate & Rip. Aferdiat tale diq dari in
te dinas intellectus. Conjuncta tnq sciã sciã tua Lenedis e cq Ptr Rica Alloysa Arr
Lorez Sparza Garias Mum. & sicq intellectus dinas ee distinctas intuistas. Pro con
trariis Deae e qd ee admittendo diq vrisq obi fides Lenedis Deae nos cogit saltem
sciã diqd vrisq: id inter dinas intellectus nullo pacto tenemus vrisq
sciã inter illas admittendo non ee diq vrisq.

Deae e qd ad ponendq diq
vrisq inter diq extremq naturq e diq Leonis in 1a sed diq Leonis in 2a, sed inter
intellectq tãq & naturq Dei in hac diq Leonis in 1a, seu diq Leonis in 3a: & nec dat
diq vrisq. Mors tt dicent sciã sciã mat superiori tractatu, qbi tr 1: opposito Leonis
in diqnt in extrema integ dari: & opposito naturq in diqnt extremo

integgdiq. Ans stat nq idco Deae non diqnt distinctio qa inter Patrq & filiq dari Leonis op
posito relativa p dictis & dicendis. Con stat nq o opposito naturq ee diq maxima, &
non sit mirq diq integdi diq Leonis cum opposito relativo: sino o opposito relativo ex eo in
fert diq Leonis: qa sciã sciã sciã naturq.

Probat 2a argma id dicent sciã sciã
non necesse ee aliqd sciã vere & non affirmari de uno extremo & vere & non mari
de alio extremo: & tale sciã vere & non verum in uno extremo & vere & non mari de
alteri extremo: & ea extrema non diqnt in 3a. Ans stat qa sciã intellectus & natu
rae cadit sciã sciã affirmari, & cadq negari nequeunt de illis veritatem naturae. Con
stat 2a, nq sciã qd vere & non mari de intellectu naturae non distinguit ab illa,
alias qa Deae vere & non mari de illa: sed tale sciã & non intellectus timentis, cq
de illa vere & non affirmat: & intellectus timentis & naturae disjungit non in intuse
cq nullas dio Leonis in te, nec aliqd affirmat de eis, qd patin affirmat de uno
intellectus, cq mã intellectus non distinguit de illis intuse.

3a relinquit Deae qa sciã sciã
naturae non distinguit intrie sed non distinguit in abstractionis dqbq non verificant: & ex
ma dqbq verificant naturae dent non distinguit intuse, sed non distinguit in fte, ut potest non
abstractata: & distinguit non in te certum 3a. Confirm: scia timentis & naturae non adq adqb
cant intuse, nq abstracant cq Deo, & cq ea & Deo: sed cq commoda abstractae Leonis
in stis vrisq secundum sciã sciã naturae. & ea non verificant de scia timentis,
& ipsq nec vrisq distinguit. Mis stat qa sicq commoda abstractae Leonis sciã sciã vis cq
supposito naturae non dabit modus ad probandq extrema ee non distincta, nq tt vera ee
hec opposito Patrmitas non est filiq adunatq aqua Leonis dio Patrmitas affirmae: &

Difficultatq
hanc in priori tract tetigerunt, qnam ipsi indiq aliqq fuerunt dnc cq timentq
dicentq tradidisse aqa tota cecit non satis examinata neq sata stabilitas vrisq
sq potissima fta ipsq. 1a ee vrisq distinguit dqbq verificant naturae: sed non
tellectus naturae, & timentis verificant naturae, nppe non affirmae, & non affirmae qe ad
dmoqq spae dmoqe, & nipsi dmoqe: & intellectus naturae, & timentis vrisq
distinguit. 2a ee qa scia sipli intellectq dmoqq ee in Deo non ipsi distinguit a cui

sed quod sciat Deo innocens et acta spiritibus, nec Deo et spiritibus malis: Et

Est

quasi cum. ut pote utilitatis dicit procedit et diuinit decretum Dei, sed scias
viris, nec procedit nec diuinit decretum Dei et quod non adoptat et decretum eius sub
sequitur: et scias viris [illegible] et media utilitas diuinit. Et sed secundum est quod ce
pe diuinum decretum Dei secundum, et dependet a scia media, sed ad hominis [illegible]
nit scij m. fine voces additionis et ponendo ante quam volutus dicamus, cum ex
coi plogo nisi voluntas quam procuratio: et sciam. procedit decretum. Quod quasi pt
eo quod res rationate possunt allicere, et movere voces diuinas ad decretum collatione ancilli
lis; sed hec motio et allicentia solum non quod id scia m. procedat decretum: alias non esset
ratio cur decretum esset ex diuersis scij m.: et illud quod procedit et quod ab illo utilitas dis
tinguit.

Ad 3 Ideo in mani nao mag, quod quod verificat intellectum rationantes de
fine sui verificat in intellectum natura; quae cum intellectum rationantis verifi
cat posse dicere quod ad aliquid rationanta denotat et intellectum natura verificat
ri potest dicere quod adentitas, et quod ad aliquid natura denotat partis intellectum ratio
nantis verificat nec potest dicere quod adentitas, nec potest dicere quod ad aliquid natura deno
minat et silis intellectum natura verificat dicere et potest dicere quod ad aliquid con
tingentia denotat; ex quo sit nulla diversis veritatum varietas.

Quod si ipsa de
nominat instantia velis potest dicere, et non potest dicere nisi quod tantum denotat natura potest
dicere indicando rationantia communis, et non potest dicere indicando Dei natura con
tingentia: hec cum intentionis seu posit quasi tempo quod ad veritatem clamant
in Tecte ne quid propriae quod denotat et dicere et non dicere pos. Versoma
cum in abstractio dicit totius mutio, quod in nulla sua clare propri pt, cum supem
nes dicitur excellentia humana longe probatis mentis.

Ad 4 Silis dicendum
Cum spiritus intellig. et incertitudo a sua quod adentitas, et denotat natura: quod adnotatem
rationantis et dubitis, et spiritus quibus cum, unde cum intellectum natura idipsum veri
fieri quod intellectum rationanti nulla sunt indicia. Et 5 et 6 eandem dicit et quod sic dicit

alimonia difficultas, et quod ex coi mensi ut pauca et solum. f. 9a.

Aliq cum P. Sapientia Su
mea et fine licentia procedere studiis diuinis dicit, sed Quia decretum Dei, nunquam diuinis
studiis procedere et influere sua diuina quae in instant indicetur Dei nequit ad illa diuina
re. Ego prio nda et mea. 3i et 4i pt, quod admitti pt in creatis, ubi voluntas et ut el
licita et distinta auxilijs. Nec obstat S. Anselmus in monologio cp. 8 et Deo diuise.
Nolo certe et ideo se intelligere quae amat, sed ideo se amare quae se intelligit: non
illa causalis sed et vera in supremi Nolo extrinseco quod ex ipsa non instrumentum creatu
ra diuina solum, in diuinis Iesu, aut soli intrinseco Dei.

Secunda et mea illa, non cor
plogy nisi velitis quod procuratio locus sit incertus vel voluntas allicit auxilio: quae voluntas diuina
a dependet eo sui accomodae, cum ad illa nullus patiat influxus et in voluntate accomodae et a vonte
diuina, et aptissima potest sufficientia et totius obiectionis Iesus et virtus cum illo. Unde amore
in Deo et accomodae, et cognito et ab amore, et unde ase. Ergo sit res rationate possunt
ni allicere, et movere ad decretum collatione ancillis Iesus sed, sed pse et motivum et finem creat
intuetur sicut Deus ancillis ad res, quod pse denotat et dicendi mo.

Pro Mancieza et alij cum
ille non licentia procedere diuinas sed diuine et cum limitatione observanda inter Deum et creat; quo
nam ag allicitur et non placuit: Unde admissa mani et diuine sed nda et illis procedentia in vol
lionis diuina; ergo voluntas et scia m. cum nec utilitas disponat scia visis fly et sed hanc sub
seq ad decretum entis. Nam ut verum si Deus decernere quae cognoscit, et non quae Deus cognoscere
quae decernit nulla Regnum prioritas; aut utilitas dio in aliquid dino, sed pse spontaneus non tendendi
et attingendi obiectum. quod explicat.

Quod explicat Auctor iste exposito sibi familiari: nostri
in aliquid creato, quod est incertitudo amat medium, et finem Dei et diuine amare medium et
finem, et non amare finem propter medium quae ea vente inferior et prioritas, et dio aliquo
utilis inter amorem medium et amorem finis, sed distinxit spontaneus non quo ag tendit in medium
et quo tendit in finem sic partis diuinum quod indiuisibilis et cognito, et amor obiectum centrum
diuinum propter excellentissimum, et absolutissimum non attingendi creatu.

Ergo ad mai disponda
cum mani 4i pt: ad diuinum ag, et fluxus in mani natura Regnum procedentia, et dominum ad diuinum

ex minime simplicis non magis quam scientia media dicitur et decretum ex non influunt modo
minime precedit illa, sed sit sponte mere libera quia video scientiam qua cognoscit et non ex. Quod
obiectandum venit discursum intra Deum et creaturam: nam obiectum cognoscit actum peccatum esse et
ab amore distinguit, quod potest voluntas allicere ad amorem cognito distinguit et precedit actum
tamquam prius illius. Deus autem neque cognoscit nec amat peccatum esse dicitur quod tamen et Deum
Deus amare et velle posse concurrere ad illum, qua hoc cognoscit futurum sub hac exitio
et adeo decretum Dei maxime hic notandum est obiectum.

Circa 2 sectionis partis secundae dicit non
dari simplicem apprehensionem in Deo. Et hoc quia simplex apprehensio cognoscit effectum obiectum attingit
quod intuendo, tunc dicitur sic talis cognoscit Deo tamquam quod: Q. Ita cognoscit quod attingit
sit obiectum minus quam cognoscitur et suo signo, et effectum; sed simplex apprehensio attingit obiectum
minus quam cognoscitur et suo signo: Q. Prout minus nullum est obiectum apprehensibile et quod non
aliquid informabile est satis hoc intuitiva et stantem aliquid: Q. cognitio apprehensiva quae
idem affirmat et obiectum attingit obiectum minus quam quod signo notatur. Ergo sit nec Deus
nam est ipse in se dari in Deo simplex apprehensio.

Inditum Scotus ad quod intellectus est simplex obiectum, certum
est dari in Deo, nam Deus diligit, et gaudet intuitive intuet Deum et non est brutum. Contra illum
ratio solet indicari Dei in admittere quod intra indicium creatum, quia tunc minus indicium est
simplex et naturalis ut, tu dicis non unum duos ad apprehendendum quod pertinet indicio substantiae,
quae apprehensio non procedit in Deo ad indicandum et obiectum.

Dices: Deus hoc huiusmodi aut si Deus
diceretur incertum satis erit; sed quia est attingit quia ut stando tunc dicitur illa: Q.
apprehensio simplex accingit. Deo nido minus quia ille ad est, tu dicitur? Si ab est intuetur
ex ab extrinseco tempore quo decretum est Deus: Si ab est ultimata intuetur quae
indicio, ut patet quod Deus dicitur et albaviti. Sup. 2 dicta in particulari. 1 dicta tua nulla
visio et simplex intellectus.

Disp. 2ª
De scientia in particulari.

Sect. 1ª De scientia naturali visionis et simplicis intelligentiae.

Explicatis his quae ad scientiam Dei in communi pertinent eorum in particulari
et nominare vacat ut ad eorum obiectum indagandum satis intuitus accedamus. 1º Omnes
naturalis dividitur scientia Dei in liberam et naturalem: liberam autem potentiam ad obiectum liberum
dicitur decretum Dei. Naturalis vero potentiam ad obiectum naturalem, et quae nullum Dei decretum supponit,
talis est scientia qua Deus cognoscit suam potentiam, et quae intuitiva possibilitas, possibilitas obiectorum attinet,
cum hoc enim nullum decretum Dei discurrit.

2º dividitur in scientiam visionis et simplicis intelligentiae: illa
est qua cognoscit obiectum ut actu ab extra: hoc autem qua obiectum cognoscit 2º pertinet quae illa
quod intuitus notae dicuntur aut non ut extra nec ne. Ergo videtur has scientias differre
aliquam, et naturalem, quia est scientia simplicis intellectus et naturalis, in tu ois scientia naturalis est simplicis
intellectus, et ut ois scientia liberae est scientia visionis, in ois ois scientia visionis, et scientia liberae: nam scientia quae
Deus certissime exists cognoscit est scientia visionis, et ex nullo capite est libera Deo. Haec

Haec tamen scientia
divisio adeo non est addendum supra multum aliquid, neque scientia media, quam ex planum
quibusque dicunt tu invenit Ludovicus de Molina, nam quam scientia cognoscit Deus futura
contingentia dominata me dubitatis intuitu obiectum decreto Dei ab est existente. Haec
scientia inter et obiectum media amici vocant intermedia et libera, quia ex parte est libera et ex parte
est naturalis venit, et ab intellectu ex parte sui dicitur: nam scientia libera talis est quae est obiectum est
libera, et quia in Deo dari libera decretum. Quia tale obiectum: ergo scientia naturalis talis est quae est
obiectum est naturalis, et ex parte Dei nullum dicit decretum ad extra. Q. Q. scientia media nullum
in Deo regnat decretum ad extra ut scientia naturalis, et aliquid tenet ad obiectum libera ut scientia libera
ideo est illis medium: sed quia tunc ad obiectum libera differt a scientia naturali, et quia nullum supponit ad
cuius ad extra differt a scientia libera.

Haec scientia dicitur quia: quia scientia non nec est naturalis nec libera
nec simplex intelligentia, nec visio obiectum. Et media inter illas scientias. Quod autem quia
non in Deo naturalis: Q. non naturalis. Non est libera in Deo ut scientia libera: nec

repræsent obtus in specialitate, et eo ad species entitatis quæ est simplex intellectus; ng apprehendere extra obtus: nec denuo respicit extra obtus illa ab assumendo si sint v: et ab illis eis nihil differt.

Recapitulando in obtu aliquo extituaa cognos eam a Deo per simplex intellectum. Negavit Sonet quod sit notitia apud eum obtus simplex intellectus. Affirmat tertio quod et quod adeoneity dextra obtus distinguit Deus aliqua notitia obtus sed in direct species visionis et per simplex intellectum. Mar. ostendit 1° quod deneity sing concepta obtus non sportant cognosing obtus 2° quod sperata adeoneity quilibet obtus et composite; sed Deus necessitatem et cognoscere quod cognoscit: et. Brat. 1° non. Scia visionis a aliquas noscit a alias mittat deneity dextra obtus; et scia quod Deus distinguit scipsum deneity de extra obtus in et scia visionis.

Opponit tu D. Thomas p. q. 13 a. 9 dicente Deus proprium visionis cognosce quæ aliquo sit in actu per species simplex intellectus quæ nunquam existit. Et obtus aliquo extituaa non inquiunt per simplex intellectum. Deo Thomas 1° sed decursus Deus per species simplex intellectus cognosce quæ nunquam exist in vel decursus pita ea obtus in cognosce alia; ng in 3° dicto 34 q. 1 a. 2° docet: duplex distinctio in Deo cognitionum quæ dicit visionis scia, per quam Deus cognoscit illa quæ aliquo existunt alia et quæ dicit simplex intellectus per quam scit Deus in sed illa; sed ostendit quæ per hanc nunquam et faciet et sed Deus in sed cognoscit illa nisi per quæ aliquo existit, exemplo D. Thomæ patet per scia simplex intellectus cognosce notitia et extituaa. aliquo.

Opponit 2° Suarez: simplex intellectus abstrahit ab extra ab obtus sed an obtus ab extra non negat cognitio Dominus sic abstrahere: Et ita obtus ab extra non negat Deus hanc scia simplex intellectus. Sed minus si adsimplex intellectus sufficit ad obtus per species cognitionis in extra ab: et cognitio illarum tuta ad obtus extra pertinet obtus abstrahere et ab extra. Obtus ex illis in extra ab per signo cognitionis, sed per species signo; sed hæc apte fiat; et id ex per seq.

Contra mai in mis. Ad primum dico ad cognitionem abstractus ab extra ab obtus sufficit obtus per signum cognitionis ab extra; sed in distinct ad extra dist in extra ab. Ordo ita per signum in extra ab in se, nec in medio aliquo directa ad ab extra; ideo per signum cognoscit per simplex intellectus: et vel

obtus ab in extra per signum cognitionis tu et directa medium per medium sit in Deo extra ab per signum posterioris, et quod negat cognoscere indifferenter ad existendum tu existendum et ab et quasi nec cognoscit per simplex intellectus. Ergo in loco cognitionis Deus sua species extra in et simplex intellectus sed et vicissim tu qua ea species in sit indifferenter ad existendum tu existendum ab; tu et, qua cognitio divina ut potest per factissima cognosce et necessitatem suorum specierum ad ab extendum. q. 2° dicit de scia visionis mediæ simplex in

Quæst. 2ª

De dicta scia visionis mediæ et simplex intellectus.

Deus per simplex intellectum et per signum. Phanobia cognosce quæ per signum visionis ancemine dubitatur et visio et ea obtus ab extra. Deus quæ sos il le scie ea ipse obtus necessarium indaccase cognitione quæ pacto scia ea ipse obtus diversa habent? Affirmant ex eo discursu quod obtus simplex intellectus et non tu et eo sos 3 positivus Deus obtus et scia visionis et prove stimorum cum extra ab Deus.

Intuitu discursus non supponit ejusdem Deus in dicta ab cognexio exigo ep. Sua et sic illa. Sed adhuc admitta dicta ipse ab extra, locusque ille prius habet quæ Deus per simplex intellectus cognoscit quod time potest; sed Deus time potest extra ab Deus: et per simplex intellectus illa cognoscit. 2° quia per simplex intellectus cognoscit Deus etiam potest extra et radicet carnego extra, ad in intus et cognosce extra ab non se radicet hæc et obtus casu pos: et ipse extra ab, cognoscit per simplex intellectus.

Deinde potest obtus actualiter extit et Deus per scia visionis cognosce in se extra, sed positive intrinsecus obtus. Et hoc et quod actualiter extit cognoscit a Deus per scia visionis; sed extra ab obtus actualiter extit est intrinsecus positivus cum nec et ipsum met obtus: et ipsa positivus intrinsecus cognoscit per scia visionis. Confirm; quod obtus actualiter extit cognoscit Deus per scia visionis dum in Deus in positive intrinsecus obtus; et cognosce in Deus non dum per signum et positive obtus, et cognosce ipsum positive obtus et per: et cognoscit per scia visionis.

Quare dicendum et simplex hanc scia sed discursus et modo tendendi in obtus in et ex parte ipsius obtus 2ª se. Probat 1° pars quia ad distinctionem non sufficit diversus modus tendendi in obtus: sed in substantia illa scia Deus et diversus modus tendendi in obtus et ex eo sic disponit. Mar. ostendit 1° in ratione et nace quæ cognoscit obtus Deus

his ita affectae et intuitio attingentes ipsos obiectos, his intuitionem et quidem solitaris certis obiectis. Quod nihil scire videtur attinent obiectis, per species ab illis: scilicet et medium per species idoneas, et sensum simplicem intellectus attinent partes intrinsecas obiectorum ab species ab illis extrinsecis; sed hae non sufficiunt ad dicendum.

Confirmatur ita idem obiectum dari potest triplex hoc verissimum: ea posse, ea idoneae esse, et ea esse. Et modi aliquando certes illas a tempore. Et quia dicis non esse obiectum substantiae dicitur esse ea. Dicis ea certe, quia omnis modus aliquando a separabilis ab alio: et quaemodo modo aliquando a nativo, alio a libero alio a stringens, ita et stringentia obiectorum ad exigitur ut existit per ab extrinsecus. Carpet quasi sitis non ita: et impone nec in locum non esse id ipsum quod posse a.

Probatur 2 pars minoris: quod attinent per species non. et diversis attinentibus ad per simplex intellectum: et sicut illem differunt ex parte obiectorum. Quod ergo quod attinent per species medium et diversis a posse, et pluribus: sed quae a posse et pluribus attinent per simplex intellectum: et id ipsum attinent per species. 2° si ipsum non extrinsecus obiectum a potest: et si simplex intellectus attinent ipsum posse sed attinent extrinsecus. 3° an simplex intellectus dicitur et addentem plurium; sed dicentem plurium non est in extrinsecis obiectis: et simplex intellectus ipsum dicitur addentem plurium attinent extrinsecis.

Confirmatur nulla obiectum cognoscit ab extrinsecus idonea esse, quia eadem non cognoscit quod intra et simplicem a ipsum obiectum; sed per species diversis et medium aspectabile cognoscit obiectum ab extrinsecus esse: et eadem non cognoscit quod intra et essentiam a ipsum obiectum: et hoc positum obiectum attinent eadem non; sed aliquid positum intrinsecum obiectum attinent per simplex intellectum: et nisi obiectum attinent positum species.

Ad 1: obiectum simplex intellectus a manus, et obiectum sensus a stringens; sed stringens et manus inter se differunt: et sensus ille differunt ex obiecto. Ideo obiectum existit et manus, et eadem sunt et stringens: et ingenium manus idoneae quo ad hoc quae ex parte indiae cum parte extrinsecus, et a ab stringens, quia per ab extrinsecus. Vide dictum in philosophia de anima et essentiam.

Replicabis: et ergo obiectum sit idem nulla erit ratio cur manus sciat manus, tamen stringens non. Dico ergo quia modus tangendi obiectum a dicitur: non sciatur alterum

quod obiectum idoneae; ergo si extra, se idoneae erit et manus quia aliquid obiectum fuit sub diversa manus inferente illud, et hoc idem potest ab non esse ab extra secundum suum: quod attinent obiectum ab extrinsecus stringens quia aliquid obiectum ab ea idem stringens. Ergo si ad necessitatem stringentis sui non sufficeret ita esse manus et stringens, sed insuper desiderari modus tendendi in obiectum non ita eum obiectum manus dari potest ut ab et stringens, et ita obiectum stringens dari potest ut idoneum et manus.

Ad 2° obiectum ut posse habet quod legitimum, ut haec simplex intellectus; sed non habet quod legitimum, ut tactus vidit: et quod tactus dicitur ex parte obiecti a posse. Confirmatur 1° obiectum ut posse habet quod legitimum ut a posse: sed non habet quod legitimum ut a aliquid existit. Confirmatur 2° scilicet cognoscit obiectum ut ab extrinsecus, sed simplex intellectus non cognoscit obiectum ut ab extrinsecus: et non cognoscit ipsum obiectum. Confirmatur 3° veritas obiecti possibilis et separabilis a veritate obiecti existentis: nunquam vere dicimus obiectum esse posse, quin idem vere affirmetur esse existens: et obiectum ut quod veritatis non est idem.

Et ad 3m in philosophia traditur ita positis entis diversis modis obiectum ut posse existentia habet ab quod legitimum ut a posse non magis, habet idoneae et diversae natura ad modum, nunquam obiectum posse antecum educatur nihil, unde ex parte sua ad habet ab et tactus simplex intellectus. Et post obiectum posse tamen ab simplex intellectus non magis ab ex parte sua quia indubio posito, nihil ab dari, sed ab ex parte sua, quia tunc ab esse in Deo. Nec dicas obiectum quod ex parte sua non est ab non trahat ab sensibus diversis ex parte sua: et obiectum quod non est ab ex parte sua non trahat simplex intellectus ab ex parte sua: Nec dicas magis, nunquam manifestatur a divinum ex scia et ab affirmet obiectum esse ab, aliquid naturae legitimum obiectum esse ab: simplex et intellectus sed quia obiectum se habere esse casu quo, aliquid nihil ab legitimum existit obiectum.

Ad 1m quod diversis modus obiectum ut posse habet ab et potestatem quod legitimum ut a posse, non modus habet alterae natura et idoneae, et modus et sub eadem diversae non modus. Ad 2m diversis modus simplex intellectus non cognoscit obiectum ut ab extrinsecus, replicatione facta supra obiectum non modus: replicatione facta supra, nunquam cognoscit ab modus, quia modus cognoscit per simplex intellectum non esse aliquid obiectum ab extrinsecus, et habet existentiam obiectum, et aperitur non diversum.

Ad 3m diversis autem veritas obiecti possibilis et separabilis ex parte obiecti a veritate obiecti existentis, non autem esse separabilis ex parte ab, sub diversis ex parte ab quia quidem esse, non quia

exist ab possibilis hancent; ng extra essentiam, et possibilitas obiectorum ipsorum illa nequeunt exist obiectum separatim, sed ea sui qua obiectum et possibile, eodem prorsus esse existunt, quae si obiectum fuerint possibile sub rationale et alienative, alienative et rationale erunt et ens si et obiectum fuerunt possibile absolute et primitus, eodem sicut erunt entes.

Ad 3um obiectum sapientis intellige non quod non ea videns; sed obiectum scientiae visionis quod non ea videns: Ea obiectum dicitur esse intuse. Ea quod quae non ea videns, et non poe non ea videns sit intuse distinctum. Quum obiectum visionis et absolutum omnis. Et quod non ea obiectum visionis, et nequit quod non ea videns. Ad 5dum notandum ita ea obiectum non poe non ea videns, et non poe non ea obiectum scientiae, ac obiectum ea non: sitque obiectum poe non ea videns et poe non ea obiectum scientiae ita quod ea ac obiectum ea rationem. Ergo ad rationem dico quod si ita quod obiectum quod ea rationem absolute, et ne ita rationale, sic quod absolute non ea videns, et non quod rationale non ea videns, quindo dicitur aliqua inferiora intuitione, sed unica visione mentis attingendi ita quod obiectum.

Ad 4um hic ille scientiae non differunt ex parte obiectorum; et nec differunt ex modo tendendi: Quod ceteri quia obiectum hoc tantum? Sed 3um sapientis intellectus dicitur obiectum esse absolute ens. Quod ea scientia infinita esse dicitur quod illo affirmabile et: sed illud obiectum affirmabile sit absolute et illa esse. Sed 3um Deus quod scientia illo affirmat dicitur non extrinsecus absolute. Quia scientia illo ex modo intuendi non distinguunt.

Consequenter, non ergo, ad primum dico quod illud obiectum extra tantum, id est affirmabile absolute non sapientis intelligi; et hoc ea quia simplex intellectus dicitur dicunt extra tantum dicitur obiectum, ac quod ulterius sionis indifferens et limitis dicunt ad decernendum ens esse absolute esse: ex Deus quia illo sione et indifferens extrinsecus tantum, qui adhuc maxime et dicunt extrinsecus, ideo simplex intellectus negat non sione respectum obiectum esse quia non maxime, ea ut scientia infinita negat non sione respectum quod esse sione dicitur non affirmabile. 9. 3um Rationes dicunt sic solvuntur.

Quaest. 3a

Cognoscit divina scientia divinorum explicanda.

Secundum ordinem. Ad assignandum solet in Deo scientia et prescientia quae non aliquam praedicti, tempore tamen talis vacat nunc scientia

omnis quae obiectum in antecedit. Atque in divino quia non, cum eam divinum sit scientia nequeat esse multorum divinorum. Nunc in quorum est quid sed dicitur vacant praescientia et prescientia eiusque obiectum talis cognoscit et antecedit, ne cum illum supponere facular, dicit prescientia et quae dicuntur posterior antecedit illud scientia vocant solet.

Alii dicunt in Deo dari scientiam directam et reflexam, directam qua obiectum ipsum distinctum cognoscit Deus reflexam vero qua scientiam suam cognoscit, quasi in scipsum flectens. Quasi ex hoc obiectum dividitur in scientiam de Deo, et in scientiam de creaturis, ne dicamus ab obiecto desumptum.

Dividitur et in scientiam aliquorum et simplicis notitiae, sed diversimode. Alii scientias illas explicant, ne Thomistae iudicant scientiam visionis esse aliquorum scientiam. In Scientias vero Suar. ea limitat ad obiectum ne Deo placere et Dei amorem tenere possit. Ergo infero scientiam de peccato dicendo non esse aliquorum scientiam. Alii iudicant scientiam aliquorum illa esse qua Deus ab aeterno dicunt aliquos futuros, seu qua Deus cognoscit quid futurum decernit: et ita scientiam simplicis notitiae esse illam qua non dicunt decreta Dei, ac quindo Deus illam non dicunt aliquid futurum.

Hanc ultimam ex plicanda Concilium Cuenca cuius ex D. Th. 3a et verile art. 3 et 4 dicitur: necesse est ut sua scientia sit certa sed quod habet voluntatem quinetiam: Unde scientia Dei quod est certa vocatur nominari scientia aliquorum. Ergo ubi manifeste colligitur scientia Dei non aliquorum adeoque praeter obiectum simplicis cognitionis. Ergo infero 1um scientiam aliquorum et simplicis notitiae non distinguere objective, sed primaque dicuntur adeoque praeter obiectum: quae ex non simplex notitia potuit esse aliquorum scientia si nunquam ex decreto Dei praeter obiectum.

Infero 2um scientiam et simplicis intellectus vocant scientiam aliquorum non videns. Quia tum est quia ille vocantur ex decreto praeter obiectum cognitionis, sed id sufficit ad scientiam aliquorum: Et. Quia dicit quia scientia videns non est certa: Deus non est divinum cum praeter obiectum non scientia aliquorum. Infero 3um scientiam Dei de peccato non esse dicenda scientiam aliquorum peccatum, ea qua Deus novit non velit, nec ac dicunt praeter peccatum ingo sui accipiendi. Sed Stil. Ly dicunt Deus ignorare peccatum, ignorare non sum scientia aliquorum. Insuper.

Insuper dividitur scientia in practicam et speculativam: Verum

[illegible] loqa est [illegible] ad [illegible] in art. 1. et ad sufficiendum aliqua est practica in art. 2. et ad efficiendum. Imo et [illegible] discrimen [illegible] operandi [illegible] practica [illegible] habitus. Dicendum ex [illegible] licet aut [illegible] operandi et practica [illegible] 2. partis [illegible] et [illegible] extra adiumenta accentes ad operandum. Dictum hoc adiuvandum est ex [illegible] naturae [illegible] divinis. Sed speculativa et quae [illegible] in nostra [illegible] obtinet [illegible] proto.

Dubitatur 1. ecce quae obtinet recepta in Deo scientia practica. Dicitur 1. [illegible] Dei ecce [illegible] [illegible] et [illegible] non est practica. Hoc est quia talis cognitio non est practica. Cognitio enim quae est in Patre cum possessione obtinet, et quae est in Patre et Filio ecce Spiritus Sancti dicitur et practica et ad eos practica et sufficit ad directiva generalia et [illegible] operandum, et [illegible] in operante ut dicebamus in loco, et [illegible] Spiritus Sancti non procedit [illegible] procedunt, hoc in nativo [illegible] ad omnes ex eo procedit: et [illegible] ad eos spiratos.

Dico 2. [illegible] Deo non dat cognitio practica. Hoc est quia [illegible] ex directa cognitione: sed [illegible] Deo nec [illegible] [illegible] et excludit [illegible] vitae. Obiectio [illegible] quod [illegible] practica non [illegible] in creatis quod obiectum [illegible] operabile; [illegible] sufficit [illegible] operabile apprehendere [illegible] ut [illegible] ex [illegible] in cognoscendo Deo perfectum cognoscit [illegible] operabile quod [illegible] operabile non est.

Dico 3. in Deo dat cognitio practica ecce [illegible] Hoc est quia cognitio dispensans ad opus facibile est practica, sed Deo in quantum [illegible] [illegible] cognitione [illegible]: et hoc est practica. Concludunt hanc [illegible] quadam [illegible] [illegible] et [illegible] subiti, et quod [illegible] in ph. [illegible] non [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible] [illegible]

pregeo ab una ad alig cognoscg, in unity ex una cognitae ad alig distinct
negd dari dicis.

Sed mira l. ex indicio vitali quemlibet dimas cognoscere statim
mg. Qa unity ratio ex cognitione prij distinct ad cognosc reliquis, qa p 1s
cognosc prij in qesit, nec sola penetrat reliqua, sed hic mg cognosc di Deo
repugnat: Qd repugnat distinctio ex una ad alig cognosc. Sed mira qd lbt cog
nito Deo ut pote infinite sphaerica clara ad disle cognosc obiy ad certas
connexiones illij; sd cognito ut prio in Deo e infinite sphaerica prij; Qa de
illig clare, ad disle cognosc Deo reliqua cy prio mora.

Ego infero adhuc Vaca
nia cy fl admittitur prio in Deo dicy. Nec e qa in postrema cognitione dicy qe ta
lis ratio pene repugnantiae, qn nullo respiciamus illa ut cognitio est: ng eoqd ri
spiciamus cognitione dicy in ordine ad alig illi respicing, ut infinite sphaerilig. Sd
cognito infinite sphaerica e clara ad explicandum cognito est: Qn postrema ri pene
cognitio dicy in ordine ad alig, qn illa respiciamus explicandum cognito est: Cadit Vaca
nia n eqd cy fl ratio cognito dicta e tuti ans ex eo inferat cognito esse, Vaca
nia cy fl admittitur adhuc dicy in Deo.

Ang l. in Deo dari hic ag scie m: si Dg
hat auxilium Ad ny scientiae: insup dari hic ag: Dg hat auxilium Ad ny.
Exposito hic ag Dg scientiae ab. subiecit ad duas illas ag: Qd discursilig. Sed
ca: ng g prano hi supponit diversag gary obiy infallibilia mentis ipsa obiy
inferri, ad dicuti ex illis; sd hic ag Dg scientiae ab. supponit illas duas ag, ad
illas obiy infallibilia mentis cy obiy hic ag, qe ng dicty; Qd dicuti ad in
ferri ex illis.

Mas e certa cy hic sit tris a philosophis ex pricipi dicy. Sed mira: hic ag
si Dg hat auxilium Ad scientiae cy si ante dicuti dicti auxilium Ad nisi ante
dicti cognito Dei ab. sub tali auxilio Ad: dicuti auxilium petit qd ligi hic ad ny
ipsa illig: Qd cognito de auxilio ab. expte e los cognitae Dei ab.; Qd g mi cog
nito supponit alia cognitiones illas, qual cognito Dei ab. ne insione illorum
ny: Qd subiecit ad illas ag. Sed ami iaciono hay aij. vig e indifferens ut extat t ne ex
tat ab.: et cy cognitae Dei ab. in posit indifferentia ny ut extat t n extat ab.
Q.

Alig cy l. Riba d Migna nant dari in Deo 3ij illij ag, sd ridicent plures

illos auxilii Dg hat auxilium, et Dg hat auxilium cognoscendi ablutum extra
Displicet tm q speciali excitatione in Deo generalis modo afficiendi illum ad
signo decreti et conferendo auxilio. At e specialis veritas et auxilio et ipsum
in Deo dari det, specialis modo afficiendi illum. Sed sua oratione de sensu abluto e
posteriori ipso sensu. Id ergo ex sua natura et decreto et latione auxilii ex cognitione
causalitatis e Dei sui abluto, et talis explicatio in affectu specialis veritas et ipsum ab
luto.

Caput dubium e in Deo dari duplicem cognitionem de sensu ab. alig et sensu
se ipso, alig de sensu in modo. Cognitio directa et sensu in se ipso fit concomi
tanter in signo decreti et non e q illig dicty et pete infinite cognoscibilibus
natura cognit obiy in signo qo e cognitione id in signo decreti obiy neque ergo
abluty e cognitio et cy detur infallibilis connexio cy illo vade decreti et ipsum
et eo signo datur in Deo cognitio et sensu abluto.

Datur insup cognitio indirecta de
sensu abluto, nyde cognitio decreti et auxilii ab eo quia e sensus Deo e q Dg
cognoscitur medius connexus cy sensum in eodem signo et q eadem cognitione
cognoscere e et Deo omnes veritates cy qa medium infallibiliter constituit
et decreta et auxilia. At illata ex sua natura sensus ab illo auxilio e medium in
fallibiliter connexum cy sensu abluto: et q cognitione qua Deo cognoscit de
cretum et auxilium. At extensus cognoscit et sensum abluto.

Ex his rationes et mg patebit
q 1t illatio auxilii precedat sensum abluto in eo sensu et ante auxilio et de
precedere det sensum abluto et non e q auxilium et ante sensum
sensu cum in eodem auxilio cum illo precedat. Ad fnam rationes et ad
mg patrionis, sensus e medium finis in ratione antecedentis qua ad Deum
nisi qua ad mg. et medium medium sapientiae in mg et in eodem ra
tione mg.

Sed ipse uno signo qd Deo intendere finem et alio eligere media ad finem: et
qd Deo pono signo cognoscere et alio velle effectum ex cognitione causa
similiter ex cognitione bonitatis obiy quae e in signo prioris movet
et determinat Deo ad amandum ing obiy quae e signo posteriori ex
cognitione causae qd Deo et alio signo cognoscere effectum. In multis quae
objectio mg supponit distinctione inter cognitiones dimas supponit

et quoniam cognitionis ad amorem omnia facilia sunt, et non permittantur habere discursum virtutis in Deum, ut necesse est ad discursum virtutis cognitionis ab cognitione hujusmodi usque naturae et per certa cognitione in cognoscendum obligantur ad nostri. Quare his premissis.

Video quam quae finis aeq. et quae ultima mea unde petantur eo fines in manus Dei necessarii eligere et mihi, ad aequus finem dicere et electum medium determinari ut quod cognoscitur divina et mirabile et benigna obiectum unde eo ad Deum habet cognitione benignitatis cum natura eadem cognitione clare et explicite penetrat tres et ipsum omnes ad quos necessitate cum. Ad 2um genus ante nequam et cum cognoscitur illius quae natura et prima amare eo est Deum in unoquoque cognere bonitas obiectum et ex eo unione nuberi ad illum amando in alio signo ad vel cognoscere eum et in alio signo vel cognoscere explicite ipsum aequus limitatione cognoscentis, et nisi semper cognoscitur quae longe a Deo distant.

Ad 3um Deum perfectissime cognoscit quae in eam cognoscit et in eam quae cognoscit et ex causis quae ex causis et ad cognoscere ipsum ex causa et ad cognoscere in Deo dum divinum et ad particula in et ex causis et medium quae Deum se habet cum et Deum cognoscere et in causis et ex causis quae et in causis et ad obiectum medium cognoscendi explicite Dei. Ipsum et Deum cognoscere ipsum ex causa non ad aliquid nisi semper et limitatus cognitionis cum et ad cognoscant ei ipsum cum et cognita causa aliquid illius cognoscere.

Disputatio 3a de scientia Dei erga se ipsum.

Quaeo an Deus integre et naturae se ipsum cognoscat?

Cum divine medica

Disp. 3a

De scientia Dei erga seipsum.

Quaest. 1a An Deus integre et naturae seipsum cognoscat?

Inter dem scilicet obiectum divinae et excellentiae et ipse Deus et ipso in ipse dispiciendo suspiring. 1um an Deus seipsum integre cognoscat? 2um an ea Dei cognitio naturae? 3um an ipse perfecte comprehendere Deum? Et quod Deus se integre et adeo cognoscere horum Sti Patres et Scriptura, nisi Michael dicit nemo novit filium nisi Pater nec Pater nisi filius. Et Paulus ad Corinth. cap. 2o Spiritus scrutatur etiam profunda Dei. Et ad Hebr. 1o qui manet in sinu occulis Dei.

Veritas istius phaebus Deus hostendit Exod. Suae. 1um quia Deus infinite et perfecte cognoscit neque veritas aliquam nonnae 2um quia quod si in Deo est infinite bona perfecta et amore digna: et Deus illa natura amat: sed Deus negat amare bonum ignorant: et ergo Deus se et ora sua amat et illa natura cognoscit. 3um quia Deus est summe Beatus: et summo bono fruit: sed haec felicissimus stat in cognitione et amore ipsius Dei: et se ipsum cognoscit et amat.

Necessitas huius cognitionis Dei an se ipsum est melius facile et exactius phase: quia actualis cognitio divina obiectum est perfecte cognoscibilis in obiectum, et ex sua facultate, ne insufficiens et cognoscere obiectum, tunc insufficiens fuisset ut oportuit accognoscere obiectum: sed ex nullo capite flexibilis phae cognitio Dei an seipsum: Ergo est metaphysice natura. Ubi probat quia cognoscibilis Dei et ipse Deus: et de eo infinite flexibilis et ultra omnis cognoscere Dei cum et infinite perfecta et natura sufficientissima cognoscere quod cognoscere et ut cognitio Dei cum et ipse Deus nequit plenius dicere: et non cum et infinite flexibilis.

Confirmatur sed 2um sumitur pro quodam cognoscere, quia Deus seipsum et ora sua cognoscit: et ergo cognitio Dei de seipso, quam natura et obiectum; sed propriissimo obiectum et metaphysice natura: et cognitio Dei de seipso et metaphysice natura.

Quod et cognitio Dei de seipso et perfecte comprehendere quia comprehendere ut ex phila stat, sed 2um sumitur in cognoscit obiectum, ut sed obiectum videre et videre ut ad D. Th. est 2um integre explicare et intrinsecus cognoscibilis obiectum: sed utrique istum cognitio Dei an seipsum: et perfecte comprehensum ita integre quam explicare.

Dicens 1um obiectum cognitionis distinguit de accidente sed Deus intuitur ut sua essentiae: et neque ad obiectum ad perfecte cognoscendum. Sua probat 1um quia cognitio imago, et similitudo obiectum, sed similitudo potest dici intra extrema cum magis: et quia cognitio terminat ad obiectum: sed nulla res terminat ad seipsum: et difficilius et hoc quod indiget 1um flectere sed 2um sumitur in explicita stat, ut adhuc incertus sua essentia, cum dicit cognitio seipsum 1um certum. Ad 1um quod dicitur et haec cognitio sed manifestare obiectum, quae sed cognitio ut quidem ab obiectum est imago et similitudo illius lucis et ipsius. Ad 2um dicit cognitio terminat ad obiectum

aliud nisi quod obiectum repræsentare, et cognosci officere quod ex nullo ex. regrit dicq; de obiectis.

Dicas 2°: natura è cognio qe se habet modo reflexi tandi seipsq; sed cognio Dei di se ipso sè hat repræsentare ipsum Deum: C. Confirm cognio Dei di seipso est directa, cum sit cognio obiti, et solet reflexa, cum seipsq cognoscat et infinitas supra se reflexiones admittere, cum se illeq; et in infinitum cognoscere valeat; sed hæc omnia Deo repugnant: C.

Respondeo maior adhuc in creatis facultatis vincit, quasi in esse natura cognio qe omnis repræsentat cognoscq; et, cum natura erit cognio qe is hat se ipsum repræsentare repræsentan cognio divina, et repræsentat se ipsum, et repræsentat omnia attributa Dei, qe summe ipsum in cognosce potest. Ad minor dico cognio illa dicit reflexa qa se ipsq repræsentat ergo in quibus infinitas reflexiones ex se ipsq, qe sè ultimate pati extra mo rationis.

Dicas 2° Deus se totum cognoscit, cognoscit nq virtualiter distincte a totalitatibus; sed hoc: C. Probo mi sit cognoscere nq virtualiter distincte a totalitatibus, quia indicat obtinere nq a totalitatibus; sed hoc non cognosci Deo ut perfecte repugnat: C. Respondeo ex sæpe dicto eq cognoscere obtinere quia indicate, qe intrepidatam idipsum totum attingit et cognoscit alia existentia obiti in tracto, quia ac totale quatenus in obiti dicere: ergo male inquit Deus quia sindere obtinere nq a totalitatibus qa illas virtualiter distinctas cognoscit, porro qe illas cognoscit non ab alia in quantum obtinere. 2° qa hoc esset et totalitates cognoscat Deus. 3° obtinere quale cognosci dicq; et qe obtinere.

Quæst. 2ª

Qua ratione essentiæ rationes cognoscat Deus?

Sect. 1ª

Obiectum finale cognitionis divinæ explicatur et quæstio resolvitur

Obiectum a philosophis dicitur in moralis et finale. Obiectum moralis est ad quem attingit et repræsentat: obiectum finale, è hac illa obtinere sub qua attingit obiectum. Obiectum autem finale dividitur in obiectum physicum motus, et intentionalis motus, seu quidquid è in obiectum physicum dimanatum, et in obiectum finale transitum. Obiectum finale physicum motus et determinatum, et hac obtinere qe tpse immediate medium spe sua physice recurrit, et dicitur ad quem obiectum intentionalis, et finale motus è hac obtinere obiectum qm quem attingit obiectum moralis, et qm interrogatio cognoscere tenetur respondere.

Unde cum obiectum moralis dicq; sicq et quod ab illa cognoscit examinandum è an sit cognio divina hat obiectum moralis hat et obiectum finale et quod illud? Dico 1° nulla Dei cognio hæc ut obiectum finale physice motus et dimanatum. Conclusio è ex aliquibus certitudinibus dicq ejusq ec obiectum finale physice motum. Prima tn obiectum finale physice motum ipsum portat influxum physicum sive mutationem influxum incognoscere: et ois cognio divina, ut potest in ipsum ex dicitur influxum physicum: C nulla cognio divina hat obiectum finale physice motum. In quam adhuc possit qe quæ prius dicitur dep. 1 q. 2ª

Dico 2° cognio divina hat obiectum finale intentionalis et prime motum. Probo hæc obiectiva pars qm ag tendit in obiectum et illud ipsum tendit è obiectum finale prime motum: sed hæc illa obiectiva cum certitudine influxum hat Deus in temporat, et universalissima è: C admitti dt obiectum finale intentionalis et prime motum. Probo min: inter obiecta materialia dicq seq alia sè potiora, alia impotiora, ceteris nata alia, et alia ultimentia: C aliqua hæc obiectiva dat, qe Deus movent cognoscit alia potiora et impotiora alia: sed ea hæc è obiectum finale prime motum divinq seq: C

Opp 1° obiectum physice motum è cum nihil cognio et ago sunt ee hat sed cognio divina nihil esse divinq et ab illa sit ee hat: C essa divina è obiectum physice motum cognitionis. Min patet, qa cognio divina ab essentia hat ut ac intrinseca sit ee. Prosio maior obiectum physice motum è age substantiae hat ee cognio, non magis, ago physice, et influxum hat ee cognio, ido magis, et non minus, qa essa multum physicum influxum importat cognitionis.

Opp 2° obiectum finale motum dicit ordinem ad potentiam mobilem et ad eam ad qe movet: et in Deo nihil potest mobilis: C nec dicit hat Deus obiectum finale motum. Confirm 1° motum supponit aliquem indirectum potentiæ ad cognoscendum; sed Deo sunt necessitatem ora cognoscere non hat intentionem aliquem: C. Confirm 2° in Deo non admittitur species ipsa qa hæc dicit ordinem ad potentiam illam sphæri, sed motum dicit ordinem ad potentiam qe movet: C cum in Deo non dicitur potentia mobilis non dicitur motum finale. Confirm 3° qd intentionalis movet movet ut cognitum; sed ea tamen movet ut cognitum, quia ejus cognio dimanat ad cognitum alterum: C cum hæc dicuntur Deo repugnet repugnat et motum intentionalis motus.

Absolvo motto motum intentionalem duplicem videmus: prime motum intentionalis exitus pssq sua, qa ipsum et adiudicat potentiam ad cognitum obiecti. 2° accipitur pssq hæc obiectiva apprehendi et qa appetitum ad. Et his dicuntur motum intentionalem exitus pssq sua dicunt potentiam, dicit ordinem ad ag et ad potentiam mobilem ido motum motum intentionalem quod è ipsa hæc apprehensiva ag, non motum, et eq qa sit Dei motum intentionalem è hæc obiectiva sed qa attingit, et cognoscit obiectum, et ea intellectum ag dicq.

Ad 1ª et 2ª ipsum ipsum in Deo non dari motum qd intentionalem exitus dicunt Deum, qa tale motum et dicit ordinem ad potentiam mobilem, et supponit

intuitiuae pos ad cognoscendum obiectum. Ad 3 nihil minus quam ut obiectum intellectale dicit modum cognoscendi ex parte intellectus non denotat principium aliquod, tantum autem cognitionis ad aliquam rem significat species modum cognitionis, quae ita attinet obiectum mentale, quam obiectum quale, non tamen potest quin mentali immitti. Nec minus modus ex eo posteriori colligitur ad intellectum cognoscendum, tuto ipsum illum ledderet principium ad obiectum quale, et non ad obiectum mentale.

Hic potest difficultas et quidnam sit modus quale cognitionis Dei ex se ipsum? Aliquis iudicavit solus esse dicendum: alius opinatus est, et mihi ea longe facilior cognoscendi dimissa Essentiae. Cum tamen sua et Dei cognoscere suum esse attributum et Essentiae in se ipsum ac per ipsum quilibet cum ea obiectum intellectum mentis dicunt cognitionis. Sed quia et Essentia et attributum sit ab ipsa veritate distinguendum et ita deducit intuentia principia dubia veritatis nobis mandantur.

Ingo sui longedum et omnia ipsa dicta ea obiectum quale mentis dicunt cognitionis. Quod et quilibet potest dicunt ut veritatem distinctam ab alio et in se et per se esse infinite cognoscere a Deo: sed quilibet et esse et infinite cognoscere a Deo cognoscit in se ipso: et quilibet potest dicunt ut veritatem distinctam ab alio et mentis quale ut cognoscere a Deo. Illa vetat, quia quilibet potest dicunt ut veritatem distinctam ab alio distinctam sensu proprie et certius infinite, quae sunt mentes cognoscitiuae. Illa autem vetat, quia cognoscitiuae intuitiuae obiectum et capacitas tangendi cognoscere: sed Deus cognoscit in ipso obiectum quod est capax in se et per se terminandi cognoscendum dicunt.

Sed et attributum et Essentiae dicunt et per veritatem ab ipsa distinctum possit in se et per se cognosci a Deo: et potest in se et per se cognosci a Deo. Aut certum videtur, quia Deus non sed sunt ipsa et Ens, sed quia est Sapiens et Omnipotens. Quod Cor. quod movet vocis dicunt ad omnem cognoscit ab intellectu divino, non ut ipsum quod est cognoscibile et in se cognoscibile: sed attributum et Essentiae movent vocis dicunt ad omnem per se et in se ipsis cognoscit posse.

Dicendum est 2°: Deus cognoscere Essentiae et attributum in ipsa tamquam in medio quod intellectum movet, ad cognoscendum. Quod Deus cognoscit ipsum dicunt veritatem vincere attributum et Essentiae: non Essentia illas vincit: sed Deus neque cognoscere ipsum ut vincens attributum et Essentiae, quin eo ipso cognoscat Essentiae et attributum in ipsa tamquam in medio: et. Similiter non potest Deus cognoscere ipsum in Essentiae tamquam in medio; quia Essentiae mentes sunt ipsa, sed neque cognoscit mentes ipsa, quin cognoscit ipsa ipsa: et cognoscit in Essentiae tamquam in medio.

Nec obstat Essentiae et attributum in dicunt in ab ipsa; sed solum quia in intellectum Dei cognoscere Essentiae in ipsa tamquam in medio physico et realis, sed solum tamquam in medio virtualis: non ipsum medium vitae in quo cognoscunt Essentiae sunt et virtus dicit 5. Deliberata.

Sect. 2° Solvuntur argumenta

Ad 1° essentia divina est multum speciem esse in ordine ad omnia, sed quia esse cognoscit tamquam ipsum in cognoscit in se et per se: et. Quod min speciem in et continuata ad respectandum, sed ad ipsum. Et se ipsum respectant et alia respectant haec sua et essentia divina et continuata ad ipsum: et solum respectant Essentiae quia et se ipsum respectant: et Essentiae in cognoscunt in se et per se. Deo nulla mens quia essentia negat haec mens speciem cum intellectum divinum suppeditum ora cognoscere et diversae speciem adaubare et plene posse. Et adhuc principia mentis non minus et eius phasis quilibet essentia potest mens speciem, poterit se ipsum et Essentiae equae et respectantur.

Ad 2° obiectum quale et procedere cognoscere cum et obiectum: et Essentiae divina negaverunt procedere cognoscere Dei posse cognoscere Dei illas procedit, et non obiectum quale dicit cognoscere. Constat essentia divina et non cognoscendi se et ora sed solum non cognoscere ora et obiectum quale: et sola essentia et obiectum quale cognoscere divina. Dicendum mens obiectum quale physice et simpliciter et procedere cognoscere, sed mens obiectum quale prae intellectum mentis non mens, quia tale obiectum solum et non assecuratum cognoscere. Sed primus dicendum mens essentia non cognoscendi primum speciem et primum non mens primum obiectum quale, sed mens: essentia et primum alium et sunt medium, non tollit ne alia obiectum et cognoscant: unde non dicit non cognoscere ora primum nativo secum indicat cognoscere ora quae sunt in Deo.

Ad 3° obiectum intellectum mentis non terminat divina cognoscere: et primum mens terminandi aliquid aliud petat; sed non aliud ora implicat, et ipsum obiectum intellectum mentis. Quod min obiectum quale quod non sunt cognoscere et cessat aliquam causalitas in illa, sed non cognoscere divina ipsum eius causalitas: et. Nam mens et mens et haec quia ita mens cum terminandi cognoscere et dari prae terminare, quia et dicit haec obiectum potest et dari terminare intellectum et non prae quod potest obiectum quale, quia et non causet cognoscere, et in non obiectum cum imitet ipsa cognoscere.

Ad 4° essentia et cadem non est solum laudibus et Deus clare cognoscere essentia clare cognoscit eadem cum Essentiae et non essentia: et eadem cum cognoscere essentia, et Essentiae et illas directe in se cognoscere; et Deus non cognoscit essentia et Essentiae in se, et non Essentiae in essentia. Constat in Deo dari hic ut essentia et Essentiae et Deus hic ut attinent in Recto essentia et Essentiae; et non attinent Essentiae in ipsa, ad hanc